

ΑΡΕΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ Νο 3

Editorial

...η εκτροπή της εφηνουχαστικής ροής των πραγμάτων εναπόκειται στην πάλη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, στις δυνάμεις και τους σχηματισμούς που αυτοί θα αναπτύξουν μπρός στον εχθρό, καθώς και στις προσπάθειές που θα βάλουν μέσα στις σύγχρονες κοινωνικές εξελίξεις...σελ. 2

ΚΑΡΑΒΕΛ: ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

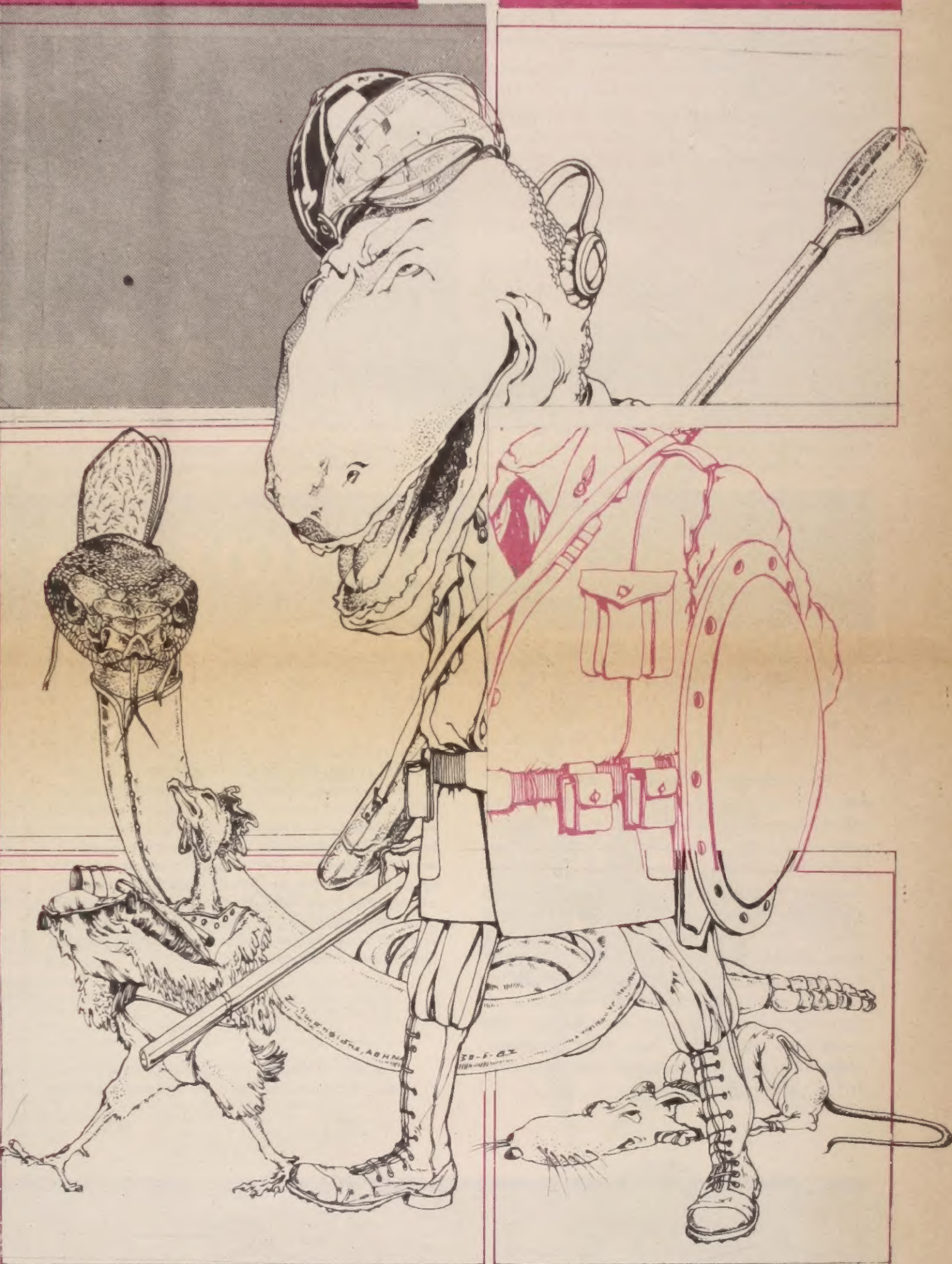
...η Άκρα Αριστερά δεν είναι τίποτα άλλο παρά ότι και η υπόλοιπη Αριστερά όπως κι αν χαρακτηρίζεται: ένας ακόμη μηχανισμός στα χέρια της εξουσίας, με κύριο στόχο τον εγκλωβισμό όλων εκείνων που αντιπαρατίθενται επαναστατικά σ' αυτήν...σελ. 3

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

...για μια αμεσολάβητη δράση, για τον ουσιαστικό έλεγχο των αποφάσεων που ρυθμίζουν τις ζωές μας, για την αυτοδιεύθυνση των παραγωγών, ενάντια στο Κεφάλαιο, το Κράτος και όλους τους θεσμούς τους, για μια κοινωνία θεμελιωμένη σε μια νέα κοινότητα αναγκών και επιθυμιών των ανθρώπων και σε ένα επαναπροσδιορισμό της ελευθερίας. σελ. 007

ΣΧΟΛΙΑ

Τυφλοπόντικας, PANK ή διατάραξη της Κοινής Ησυχίας, Κοιμάντος Δ' ή Τηλεκατευθυνόμενες ακρίδες, Παρέμβαση στη γειτονιά, Ενώτια στην πλαστογράφηση και τη συκοφαντία, τα Εναλλακτικά κινήματα στην Ευρώπη, Για τη φύση του Αναρχισμού, Οι φυλλάδες του Κερατά κλπ.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

ανοιχτός διάλογος πάνω
στο ζήτημα της
προλεταριακής
βίας και αντίστασης

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΣΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΓΕΝΑΡΗΣ '85, ΔΡΧ. 40

Κάθε κοινωνική σύγκρουση με οποιοδήποτε κοινωνικό αίτημα κι αν εμφανίζεται μπορεί να εκτραπεί σε πόλεμο ταξικό για την συντριβή του κράτους και των αφεντικών. Η παρέμβαση και η συμμετοχή μας δεν αποτελεί μόνο ανάγκη για την προπαγάνδωση του αιτήματός μας για τον αντιεξουσιαστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, για την συνειδητοποίηση απ' το προλεταριάτο της ελευθεριακής - κομμουνιστικής προοπτικής και της αναγκαιότητας της κοινωνικής επανάστασης, αλλά πρέπει να αποτελέσει και την απαραίτητη γόμωση για τις επαναστατικές δυνάμεις του προλεταριάτου. Η εκτροπή της εφησυχαστικής ροής των πραγμάτων εναπόκειται στην πάλη των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, στις δυνάμεις και τους σχηματισμούς που αυτοί θα αναπτύξουν μπρος στον εχθρό, καθώς και στις προοπτικές που θα βάλουν μέσα στις σύγχρονες κοινωνικές εξελίξεις.

Η σωστή εκτίμηση των εξελίξεων που διαδραματίζονται μέσα στις εταποτικές μας κοινωνίες και των διαθέσεων - συμπεριφορών που γεννιούνται μέσα σε καταστάσεις - στιγμιαίες ή διαρκείς - ρήξης από το σύνολο ή από μια μερίδα του προλεταριάτου, καθορίζουν και την στρατηγική των δυνάμεων της αντιεξουσίας στην κοινωνική τους παρέμβαση. Η θεωρητική επεξεργασία, η Άμεση Δράση και η έμπρακτη προπαγάνδα α-

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Πιστοί στις αρχές της Άμεσης Δράσης, όχι μόνο την προπαγανδίζουμε σαν την μοναδική στρατηγική α-

της 4ης θέσης, έδωσε στο κράτος και τα κόμματα την δυνατότητα της συκοφάντησης του μυνήματος που στείλαμε τον Δεκέμβρη. Η σημασία της πάλης μας μειώθηκε - για να μην πούμε πως αντιστράφηκε - στα μάτια μιας μεγάλης με-

1985: ΠΕΤΑΞΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ

2

ποτελούν σήμερα το μοναδικό Τρίγωνο του Διαβόλου που ναι σε θέση να συντρίψει το κράτος και τα αφεντικά.

Η οργανωμένη παρέμβαση της Κολλεκτίβας στα γεγονότα του Δεκέμβρη ήταν η έμπρακτη εφαρμογή του σκεπτικού μας πάνω στη στρατηγική του επαναστατικού κινήματος. Η μαχητική απάντησή μας απέναντι στον φασίστα-γουρούνι Λεπέν και η δυναμική αντιμετώπιση των σχεδίων της σοσιαλφασιστικής εξουσίας πραγματοποιήθηκε όχι στη βάση ενός αντιφασισμού, αλλά στην βάση της αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής μας πάλης. Το δηλώνουμε για άλλη μια φορά: Σαν αναρχικοί επαναστάτες είμαστε εχθροί κάθε μορφής κράτους και κάθε κοινωνικού συστήματος που αυτό οργανώνει, ανεξάρτητα από το προσωπείο που αυτό αποκτά σε κάποια ιστορική φάση.

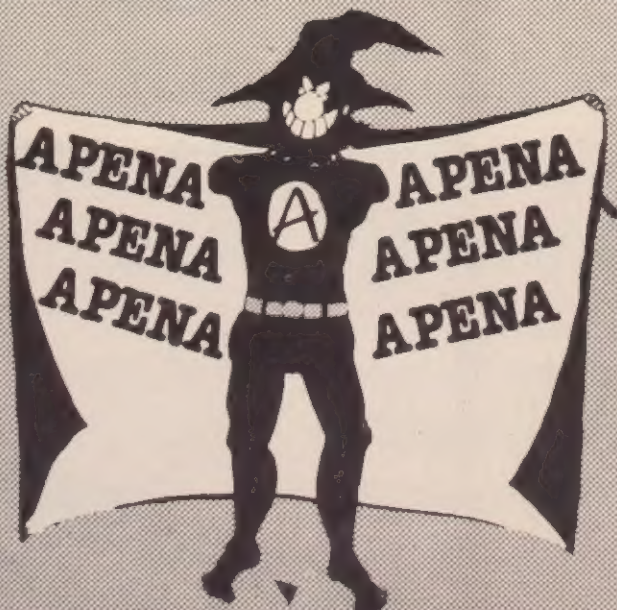
νατροπής που πρέπει να αναλάβει το προλεταριάτο, αλλά και την οργανώνουμε μέσα στις δικές μας γραμμές. Όσο κι αν η θεωρία ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες κοινωνικής ρήξης, ο τρόπος που αυτή θα περάσει στη φάση της έμπρακτης αμφισβήτησης και θα ανοίξει το δρόμο για τις επαναστατικές εξελίξεις, καθορίζει κι αυτή την ίδια σαν θεωρία ανατροπής. Η πρακτική που πρόκειται να ακολουθήσουν οι δυνάμεις της αντιεξουσίας είναι ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα και ένα από τα πιο δύσκολα έργα που καλούμαστε σήμερα να διεκπεραιώσουμε. Κι αυτό, γιατί η ανταπόκριση που θα βρουν οι ιδέες μέσα στο προλεταριάτο είναι άμεσα συνδεδεμένη με την αποδοχή ή την απόρριψη της πρακτικής που ακολουθούμε. Αυτή είναι ο καθρέφτης της θεωρίας μας, το πρώτο σκαλοπάτι για την συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας της πάλης μας, της αντιεξουσιαστικής προοπτικής.

Και εδώ ακριβώς φάνηκαν και οι αδυναμίες μας. Η παραγνώριση των συμπερασμάτων

ρίδας του λαού. Κι αυτό, όχι γιατί η εξουσία διέθετε όλα εκείνα τα μέσα που είναι ικανά να μας συκοφαντήσουν ανά πάσα στιγμή, αλλά κύρια γιατί η πρακτική μας δεν καλύφθηκε από μια γενικευμένη δημοσιοποίηση της λογικής της. Και εδώ οι δυνάμεις μας έχασαν το παιχνίδι. Η θεωρία της ελευθερίας παρουσιάστηκε - μέσα από μια ελλειπή πρακτική - για άλλη μια φορά σαν την "θεωρία του τρόμου"...

Σύντροφοι/φισσες, προσοχή!! Καμιά πρακτική δεν είναι αποτελεσματική, αν δεν συνοδεύεται και από την δημοσιοποίηση της λογικής της. Καμιά πρακτική μας και κανένα αίτημά μας δεν θα αγκαλιάσει το προλεταριάτο αν η λογική που το καθοδηγεί δεν γίνει και λογική του ίδιου του προλεταριάτου. Η προπαγάνδα μας ενάντια στο Κράτος, τον Φασισμό και το σκουλίκι Λεπέν έπρεπε να ήταν ανάλογης έκτασης με την δυναμική της αναμέτρησης που έδειξε πως αποκτά το κίνημά μας. Αν γίνει ξεκάθαρη σε όλους η λογική και η αναγκαιότη-

Η ΑΡΕΝΑ
Μηνιαία εφημερίδα για την αντιεξουσιαστική
θεωρία και δράση
ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
Γεώργιος Χάμπας, Σανθιάκου 63, 155 61
Χολαργός, ΑΘΗΝΑ.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σουμπασάκης,
Καρπάνη 6, Κάτω Πατήσια.
ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Τηλ. 86.23.506
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΑΓΕΣ, ΑΛΛΗΛΟ-
ΓΡΑΦΙΑ:
ΑΡΕΝΑ, Γεώργιος Χάμπας,
Πόστ Ρεστάντ 155 01,
Χολαργός, ΑΘΗΝΑ
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 5000δρχ.,
Επίσχεσης 1000 δρχ.
ΑΡΕΝΑ
George Chambas, Poste Restante 155 01
Cholargos, Athens, GREECE.

Η ΑΡΕΝΑ εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας ΑΡΕΝΑ, που με την προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλει τόσο στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσίας.

τα της πάλης μας σήμερα, τότε είναι αίγιο που θα γίνουν ξεκάθαρες στα μάτια του κόσμου, τόσο οι ιδέες όσο και η κοινωνία που οραματιζόμαστε. Μόνον τότε η δυναμική των ιδεών μας θα βρει την ανταπόκριση που απαιτεί και οι εξουσιαζόμενες δυνάμεις της κοινωνίας θα οδηγηθούν στο σημείο της αναγνώρισης του κοινωνικού προβλήματος: της κατάλυσης του κράτους και όλων των μηχανισμών που το στηρίζουν.

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

-7-

Η επαναστατική δύναμη του κινήματός μας θα αποκτήσει την ολότητά της στη βάση κύρια δυο αρχών: της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ και της ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΛΥΣΕΑΣ. Δεν παραγνωρίζουμε το γεγονός πως οι αντιφάσεις της κοινωνίας απεικονίζονται μέσα στις γραμμές του προλεταριάτου και ότι οι αντιφάσεις του ίδιου του προλεταριάτου εμφανίζονται και μέσα στις οργανώσεις του. Το γεγονός όμως αυτό πρέπει να πολεμηθεί με την εσωτερική συνοχή του κινήματος και την δυναμική κριτική των αντιφάσεών του.

-8-

Η συνοχή και η διαρκής κριτική είναι δυο έννοιες που συνθέτουν την σαφήνεια και την δυναμικότητα κάθε ανατρεπτικού σχήματος. Η μέχρι τώρα ανικανότητα για μια μετωπική και διαρκή αντιμετώπιση του κράτους απ' τη μια, και προώθηση των ιδεών και της πάλης μας απ' την άλλη, πρέπει να αναζητηθεί κύρια στα δικά μας λάθη. Καμιά εξουσία δεν είναι ικανή να συντρίψει ένα κίνημα ζωής αν το κίνημα αυτό εμπεριέχει

ΚΑΡΑΒΕΛ: ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Σκοπός αυτού του άρθρου δεν είναι να αναζητήσει και να παρουσιάσει τις αιτίες που στην Ελλάδα η λεγόμενη Άκρα Αριστερά (ΑΑ) περνά την κρίση που λίγο - πολύ αντιλαμβάνομαστε όλοι μας. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε ένα δοκίμιο πολλών σελίδων, αφού θα έπρεπε να εξετάσει αναλυτικά και την γενικότερη εξέλιξη της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας μετά το 1974. Όμως δεν υπάρχει ούτε ο χώρος ούτε η διάθεση. Αυτό το ζήτημα θα πρέπει μάλλον να απασχολήσει εκείνους που θέλουν να περιλαμβάνονται σ' αυτό το χώρο και όχι εμάς που σφάξ διαχωρίζουμε την θέση μας, απ' όλη αυτή την ιστορία.

Αν ασχολούμαστε όμως με την ΑΑ αυτό οφείλεται στα γεγονότα του Δεκεμβρίου 1984, όπου τα θλιβερά απομεινάρια αυτού του χώρου έδειξαν για μια ακόμα φορά το πραγματικό τους πρόσωπο, που σ' αυτό βέβαια αντικατοπτρίζονται και οι λόγοι που έκαναν αναπόφευκτη την περιθωριοποίηση τους στην πολιτική σκηνή, ειδικά μετά το '81:

Η ΑΑ δεν είναι τίποτα άλλο παρά ότι και η υπόλοιπη Αριστερά όπως και αν χαρακτηρίζεται (μέση, ανανεωτική, δογματική κλπ): ένας ακόμη μηχανισμός στα χέρια της Εξουσίας, με κύριο στόχο τον εγκλωβισμό όλων εκείνων που αντιπαρατίθενται επαναστατικά σ' αυτήν, και τους οποίους βέβαια τα υπόλοιπα κόμματα της Αριστεράς δεν μπορούν να ενσωματώσουν. Σήμερα, που η ελληνική κοινωνία γνωρίζει μια νέα φάση κοινωνικής όξυνσης, η ΑΑ καλείται να συμπληρώσει τα κενά (μικρά προς το παρόν, αλλά το μέλλον αβέβαιον) που αφήνουν τα δυο ΚΚ και το ΠΑΣΟΚ. Άλλωστε αυτό δεν έκανε η ΑΑ και μετά το 1974 που οι μαοϊκές οργανώσεις, αν και με αξιοσημείωτη δύναμη, το μόνο που έκαναν τελικά ήταν να απορροφηθούν από την κυρίαρχη ιδεολογία (της ιδιωτικοποίησης και της υποστήριξης αστικών σχημάτων διαχείρισης της καπιταλιστικής εξουσίας τύπου ΠΑΣΟΚ).

Για να μπορέσουμε λοιπόν να δειξουμε

τις καταλήψεις των πανεπιστημίων το Δεκέμβριο του '79, αλλά και από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του '80. Τότε, που παρότι είχε φανεί η δυνατότητα ανάπτυξης ενός νέου κινήματος με ορισμένα καινούργια χαρακτηριστικά (αυτονομία, κριτική επανέξταση του μαρξισμού και ρήξη με την παραδοσιακή αριστερή θεωρία και πράξη, επαναστατικός αντικρατικός προσανατολισμός κλπ), τελικά τίποτα ουσιαστικό δεν έγινε προς αυτή την κατεύθυνση.

Στα τρία πρώτα χρόνια αριστερής κυβέρνησης, η συρρίκνωση συνεχίστηκε εντυπωσιακά με αποτέλεσμα να μην υπάρχει σε μαζικό τουλάχιστον επίπεδο καμιά οργάνωση της ΑΑ, με την δύναμη που είχαν ανάλογα σχήματα τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια. Μερικοί επώνυμοι αγωνιστές διατήρησαν τα περιοδικά τους (ή άνοιξαν καινούργια) σε μια απέλπιδα προσπάθεια επαφής με την νέα πραγματικότητα. Ορισμένες κινήσεις στα Πανεπιστήμια, στον εργατικό χώρο, στο στρατό, σε κάποιες γειτονιές υπήρξαν και υπάρχουν αλλά χωρίς κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα:

Έτσι το 1984 και εν όψει ευρωεκλογών, αυτά τα υπολείμματα της ΑΑ αποφασίζουν να ξαναμπούν στο ενεργό πολιτικό παιχνίδι σε μια προσπάθεια απεγκλωβισμού από την χρόνια μίζερια τους (μιας και το εκλογικό σύστημα είναι ευνοϊκό για την πιθανή κατάκτηση κάποιων έδρας στο Ευρωκοινοβούλιο). Ας δούμε όμως καταρχήν πως είδαν οι ίδιοι τους λόγους για αυτή την κοινή εκλογική κάθοδο, όπως και λίγο αργότερα και τους λόγους αποτυχίας να την πραγματοποιήσουν τελικά:

Γιώργος Καραμπελιάς, Ρήξη: "Έχει οδηγηθεί σε κρίση η παλιά λογική της άκρας αριστεράς και έχουν δημιουργηθεί κάποιες κοινότητες, ακόμα και στον τρόπο ζωής. Το ξεπέρασμα της κρίσης αυτού του χώρου δεν γίνεται μόνο μέσα από τις επιμέρους παρεμβάσεις σε κοινωνικούς χώρους αλλά και από κάποιες γενικότε-

ΣΤΗ ΜΑΠΑ!

τη ζωή και την έχει πραγματώσει στο εσωτερικό του.

-9-

Καλούμε όλες τις ομάδες των συντρόφων μας να τοποθετηθούν πάνω στις προτάσεις της Κολλεκτίβας μας, να δώσουν τη δικιά τους προοπτική και το χέρι της αλληλεγγύης για την συνέχιση του πολέμου που κύρηξαν οι σύντροφοί μας εδώ και έναν αιώνα. Για την συνέχιση του ταξικού πολέμου που επωμιζόμαστε εμείς εδώ και τώρα να τον μετατρέψουμε σε νικηφόρο!!!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ
ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ!

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΑΡΕΝΑ

3

αυτό τον ρόλο, δεν θα περιοριστούμε μόνο στα γεγονότα του Καραβελ και σε ότι επακολούθησε. Θα ξεκινήσουμε από τις Ευρωεκλογές του '84 όπου η "άλλη αριστερά" ξεκινά να παίξει ένα αντιπολιτευτικό ρόλο σε σχέση με την κυρίαρχη ιδεολογία του ΠΑΣΟΚ και των δυο ΚΚ, μετά την χειμέρα νάρκη που έπεσε το 1981 και πέρα, με την ανάληψη της κυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ. Συνυπολογισμένη δε όλη εκείνη η συζήτηση με την πρακτική της ΑΑ στα γεγονότα του Δεκεμβρίου, θα φανεί πιστεύουμε ξεκάθαρα γιατί ο τίτλος του άρθρου μπορεί να αποτελεί και το τελικό συμπέρασμα όλης αυτής της αναζήτησης.

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΑ ΠΡΙΝ ΤΟ ΚΑΡΑΒΕΛ:

Η νίκη του ΠΑΣΟΚ σαν μαζικότερου φορέα της Αριστεράς στις εκλογές του '81, υπήρξε ο νεκροθάφτης όλων των κινήσεων που τουλάχιστον επί Δεξιάς έβρισκαν κάποιο έδαφος αντιπολιτευτικής πολιτικής. Το ΠΑΣΟΚ κατάφερε να παρουσιάσει στο μαζικότερο επίπεδο όλη εκείνη την ιδεολογία που ουσιαστικά είχαν και τα δυο ΚΚ αλλά και οι ομάδες της εξωκοινοβουλευτικής ΑΑ. Έτσι η εκλογική του νίκη ήταν κάτι το αναμενόμενο, αφού πριμοδοτήθηκε απ' ολόκληρο το αριστερό φάσμα (ΚΚ εσωτερικού, μαοϊκούς, ανένταχτους της Αριστεράς, κλπ).

Η ΑΑ δεν μπόρεσε να αντιπαραθέσει τίποτα ουσιαστικά διαφορετικό, και επιβεβαίωσε και τυπικά αυτή την αδυναμία της, απέναντι στην ιδεολογία και πρακτική της παραδοσιακής Αριστεράς, που είχε φανεί αμέσως μετά

ρες πολιτικές παρεμβάσεις. Αυτό το νόημα είχε για μας το θέμα εκλογική παρέμβαση". Τασία Χριστοδουλοπούλου, Κ.Ο.Μαχίτης: "Ειδικότερα πιστεύουμε ότι μπορούσαμε να πούμε απόψεις που δεν θα πει κανένας άλλος στις ευρωεκλογές: τη στάση μας απέναντι στο ΠΑΣΟΚ σαν φορέα συνδιαχείρισης της κρίσης του καπιταλισμού, απέναντι στην "αλλαγή" που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο εκσυγχρονισμός του συστήματος μέσω της κοινωνικής συναίνεσης και όχι της καταστολής".

Νίκος Γιαννόπουλος, Ομάδα Ζωγράφου: "Με την κάθοδο στις ευρωεκλογές θελήσαμε να καταγραφούν κάποιες πολιτικές κατακτήσεις του χώρου μας. Παρότι είναι συρρικνωμένος ο χώρος αυτός, πολιτικά είναι πιο προχωρημένος. Είναι πιο ανασυγκροτημένο το αντικαπιταλιστικό, ταξικό του κριτήριο".

Κώστας Διάκος, ΚΚΕ μ.λ.: "Ένας άλλος λόγος που θα έπρεπε να επιδιωχθεί η παρέμβαση στις εκλογές είναι ότι σ' όλη την Ελλάδα διασπαρτά υπάρχει ένας κόσμος που δρα μεμονομένα και δεν έχει την δυνατότητα να παρέμβει στην κεντρική πολιτική σκηνή".

Τι μπορούμε να πούμε ότι διαγράφεται φανερά από τέτοιες δηλώσεις και κινήσεις; Καθώς η ΑΑ μένει στο περιθώριο των κοινωνικών εξελίξεων από το '81 και μετά, λόγω της αδυναμίας της να προσαρμοστεί στην καινούργια καπιταλιστική πραγματικότητα, ο μόνος δρόμος που της απομένει για να δείξει ότι υπάρχει και αυτή είναι η κεντρική πολιτική σκηνή της κοινοβουλευτικής απάτης.

Αδυνατώντας να διδαχθεί από την ίδια της την ιστορία, αλλά και από τις εξελίξεις σε διεθνές επίπεδο, αδυνατώντας να κατανοήσει

την ανάγκη εξεύρεσης νέων τακτικών πάλης απέναντι στην σημερινή φύση της Εξουσίας, αδυνατώντας τελικά να καταλάβει το πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα και τι νέες δημιουργικές προσπάθειες πρέπει να γίνουν για το σπάσιμο της κυρίαρχης ιδεολογίας και πρακτικής, η ΑΑ αναζητεί τον εαυτό της, αλλά και την κατοχύρωση των όποιων πολιτικών της κατακτήσεων, μέσα από ένα εκλογικό ποσοστό.

Η χρεωκοπία της ΑΑ είναι οριστική, και αυτό φαίνεται και από την τελική αδυναμία να βρεθεί μια φόρμουλα κοινής καθόδου στις εκλογές. Ας δούμε και εδώ τι λένε οι υπεύθυνοι: Γιάννης Καραμπελιάς: "Και εδώ εμφανίζεται η ουσία της αποτυχίας μας. Δεν ξεπεράστηκαν οι "αμορτίες" του παλιού αριστερισμού, δηλαδή: ο απόλυτος "εξωθεωμισμός" ή η αποδοχή των εκλογών ως κύριας θεσμικής παρέμβασης, συνέχισαν της παραδοσιακής αριστεράς. Το παράδειγμα της χρήσης των εκλογών από τους "πράσινους" της Γερμανίας φαίνεται σημαντικό. Η μεταφορά ενός κινήματος εξωθεωμικού, αλλά και κοινωνικά υπαρκτού, μέσα στους θεσμούς, στο ίδιο το Γερμανικό κοινοβούλιο είναι κάτι καινούργιο. Κάτι τέτοιο θα είχε νόημα σε αντίθεση με την μίζερη επανάληψη της αθροιστικής άποψης για τις εκλογές της παλιάς ΑΑ".

Νίκος Γιαννόπουλος: "Ετσι η πρωτοβουλία για τις ευρωεκλογές προσπάθησε να συνδεθεί με ότι κινήθηκε στη νέα αυτή φάση στους κοινωνικούς χώρους: Απέτυχε να δώσει απτά αποτελέσματα, αλλά ο διάλογος που προκάλεσε ήταν κέρδος".

Κώστας Διάκος: "Για να μην επαναλάβω τις αιτίες που ακούστηκαν προηγουμένως θα αναφερθώ σε μια ακόμα. Πρόκειται για την γνωστή ασθένεια του χώρου μας: την καπελίτιδα".

Εδώ πια οι αντιφάσεις βγαίνουν όλες στην επιφάνεια. Κάποιοι μιλάνε για σύνδεση εξωθεωμικής και θεσμικής παρέμβασης, ενώ προωθούν την δεύτερη και αδιαφορούν για την πρώτη. Κάποιοι άλλοι εμμένουν στην κεντρική πολιτική εκλογική παρέμβαση, άσχετα με το αν απέτυχε, αφού υπήρξε το κέρδος του διαλόγου. Κάποιοι άλλοι μιλούν για καπέλα όταν πρώτα οι ίδιοι προσπαθούν να τα φορέσουν στους άλλους. Δεν υπάρχει ούτε καν η τάση ουσιαστικής αυτοκριτικής(2) αλλά αφήνεται να εννοηθεί πως όλα είναι ωραία και καλά, και η αιτία της αποτυχίας πρέπει να αναζητηθεί αλλού (που άραγε;) αλλά όχι στους ίδιους. Αυτοί και αγώνες κάνουν και ιδεολογικά ψάχνονται, και αντιπαράτιθενται στο ΠΑΣΟΚ και στην παραδοσιακή αριστερά, και πια συνειδητοποιημένοι είναι τώρα πια, και και... Η μεταφυσική σε όλο της το μεγαλείο: Για να φτάσει στο απόγειό της μετά τις εκλογές, όπου η Χριστοδουλοπούλου με τον τίτλο "Κι όμως κάτι υπάρχει..." γράφει στον Σχολιαστή(3):

"Πρόκειται για την πρώτη ίσως ένδειξη, ότι ύστερα από πολλά χρόνια καταγράφεται μια νέα πολιτική στάση, όχι πια σε διεργασία μέσα σε ένα περιθωριοποιημένο υπερπολιτικοποιημένο χώρο, αλλά σαν αναζήτηση αγωνιστικής έκφρασης ενός πλατύτερου φάσματος παλιών και νέων αγωνιστών, με παλιούς και νέους προβληματισμούς, με παλιές και - κυρίως - νέες εμπειρίες. Και αν η στάση αυτή καταγράφηκε σ' αυτό το ποσοστό εκλογικό(4), κοινωνικό ο αριθμός αυτός είναι πολύ μεγαλύτερος κι αυτό έχει ίσως την μεγαλύτερη σημασία".

Η απλή ερώτηση που οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει στην Χριστοδουλοπούλου αλλά και σ' αυτούς που πιστεύουν τα ίδια, είναι: αφού τα πράγματα είναι αρκετά ευνοϊκά από τις εκλογές μέχρι και το Κόραβελ, γιατί τίποτα το ουσιαστικό δεν είδαμε να συμβαίνει στην Α.Α. έτσι ώστε να δικαιολογείται αυτή η αισιοδοξία; Αν εξαιρέσουμε τα γραφεία που

ανοίξε η Ρήξη, ούτε στο πανεπιστήμιο οι φοιτητικές συσπειρώσεις προώθησαν μία πολιτική αντιπαράθεσης απέναντι στο νόμο-πλαίσιο και την ολοένα αυξανόμενη τεχνοκρατική λειτουργία των πανεπιστημίων, ούτε οι εργατικές συσπειρώσεις έδειξαν να αυξάνουν την δύναμή τους στους εργάτες (παρά την πρωτοφανή όξυνση του χώρου αυτού με τις απεργίες, τις καταλήψεις εργοστασίων, το ξύλο της αστυνομίας), ούτε τέλος η Επιτροπή για το Στρατό φαίνεται να βγαίνει από το τέλμα της.

Αντίθετα μάλιστα, η Α.Α. αδυνατήσε πλήρως να αρθρώσει το λόγο της μπροστά στην πρωτοφανή καταστολή του χώρου των Εξαρχείων, του χτυπήματος δηλαδή κάθε εστίας αντίστασης σήμερα απέναντι στην καπιταλιστική εξουσία. Ενώ οι συνθήκες σύγκρουσης με την Εξουσία συνεχώς οξύνονται και είναι πλέον προφανές ότι έφτασε η ώρα για πράξεις και όχι μόνο λόγια, η Α.Α. σ' όλο της το φάσμα προτώτα τα τελευταία. Είτε μιλά για νέα κοινωνικά κινήματα (όπως π.χ. η Ρήξη) είτε μένει προσκολλημένη στην παραδοσιακή αριστερή φρασεολογία με κάποιους εκσυγχρονισμούς (πχ Κ.Ο. Μαχητής), το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: Αποκοπή από την πραγματικότητα, τέλμα, συζητήσεις επί συζητήσεων για την κρίση της αριστεράς, την ανάγκη διαφοροποίησης, την ανταλλαγή απόψεων, τους ανένταχτους και πως θα τους εντάξουμε(5) κλπ κλπ.

Το Κόραβελ θα γίνει μετά τις ευρωεκλογές το νέο ερέθισμα για το ξύπνημα από το λήθαργο. Τώρα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά, αφού η ΑΑ περνάει και σε μια νέα φάση: "Όχι μόνο διεκδικεί πράγματα που δεν έκανε για το δικό της όφελος και προβολή, αλλά παράλληλα συκοφαντεί και διαστρεβλώνει, παίζοντας και το παιχνίδι που από τη φύση της τελικά καλείται να παίξει σε ανάλογες στιγμές όπως είδαμε και συνοπτικά στην εισαγωγή. Όμως πιο αναλυτικά θα μιλήσουμε παρακάτω.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '84 ΚΑΙ Η Α.Α.:

Η επίσκεψη του φασίστα Λεπέν στην Αθήνα καθώς και η συνάντησή της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς (sic) αποτέλεσε για την Α.Α. την πρόκληση να δοκιμάσει τις δυνάμεις της, ειδικά μετά την αποτυχία της να παίξει κάποιο ρόλο στην εθνική πια γιορτή του Πολυτεχνείου. Ειδικότερα για την Ρήξη που αποτελεί αίγυρα αυτή τη στιγμή το προπύργιο της ο Λεπέν ήταν η ιδανική περίπτωση για να τονίσει ένα βασικό μέρος της θεωρίας της: την αντίθεση της στον ρατσισμό όπως και τον επαναστατικό ρόλο που έχουν αναλάβει να παίξουν σήμερα περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα όπως οι μετανάστες, οι άνεργοι κλπ. Από την άλλη ήταν μια καλή ευκαιρία να δείξει και τον ηγεμονικό της ρόλο απέναντι στις άλλες ομάδες της ΑΑ (ΚΚΕμ-λ, Κ.Ο. Μαχητής κλπ). "Ετσι με δική της πρωτοβουλία φτιάχνεται και η επιτροπή ενάντια στην επίσκεψη του Λεπέν, που πίσω της θέλοντας ή μη συσπειρώνεται ολόκληρος ο χώρος της ΑΑ.

Η Ρήξη παίζει ένα διπλό παιχνίδι στην συνέχεια απέναντι στους αναρχικούς: Από τη μία δηλώνει ότι δεν τους θέλει μαζί της σε μία κοινή διαδήλωση ενάντια στο Λεπέν (γιατί οι αναρχικοί είναι ανεξέλεγκτοι, σπάνε ότι βρούν και τα γνωστά που χρόνια χρησιμοποιούν όλες οι πλευρές της Αριστεράς), από την άλλη ξέρει ότι τους χρειάζεται αφού τα δικά της μέλη (αλλά και των υπόλοιπων γκρουπούσκουλων) είναι πολύ λίγα για μία πιθανή αντιπαράθεση είτε με τους μπάτσους και ακόμη περισσότερο με τους φασίστες. Παράλληλα αποφασίζει να κατέβει στην διαδήλωση έτοιμη για σύγκρου-

ση, ενώ οι υπόλοιποι αριστεριστές θέλουν να πετάξουν αυγά με κόκκινη μπογιά, καμιά πέτρα, και μετά να γυρίσουν πίσω στα Προπύλαια συντεταγμένοι, αποφεύγοντας οποιαδήποτε σύγκρουση.

Γίνεται η πορεία της 4ης Δεκεμβρη. Από την αρχή τα μπλόκ διαχωρίζονται. Μπροστά πάνε οι αριστεριστές με επικεφαλής την επιτροπή ενάντια στον Λεπέν, πίσω ακολουθούν οι αναρχικοί αφήνοντας πάντα ένα κενό ακριβώς για να τονίσουν τον διαχωρισμό τους.

Φτάνουμε λίγο πριν το Κόραβελ. Εκεί οι αριστεριστές πιάνουν κουβεντούλα με τους μπάτσους, αν θα προχωρήσουν ή όχι. Οι αναρχικοί παρακάμπνουν τους αριστεριστές απ' τ'αριστερά, διασπάνε τους μπάτσους (που δεν είχαν στολή μάχης, δηλ. ασπίδες, κράνη κ.λπ.) και επιτίθενται στο Κόραβελ. Το τι έγινε είναι γνωστό. Αυτό που έχει σημασία όμως είναι πως ότι έγινε δεν το έκαναν οι αριστεριστές, αλλά οι αναρχικοί. Οι μολότωφ, οι πέτρες, οι συγκρούσεις με τα Μ.Α.Τ. (που εμφανίστηκαν αμέσως μόλις είδαν ότι τα πράγματα ακούρηναν) έγιναν απ' τους αναρχικούς και όχι από το μπλόκ της ΑΑ. Εξάιρεση αποτέλεσαν τα μέλη της Ρήξης που πράγματι πήραν μέρος κι αυτοί στις συγκρούσεις. Εμείς δεν φοβόμαστε την αλήθεια και την λέμε. Ούτε στόχος μας είναι η λοσπολογία και η ψευτοεπιτηδεύματα (που βέβαια για την ΑΑ έχει άλλες αιτίες και σκοπούς), του στυλ εμείς τα κάναμε όλα, ούτε σαν σκοπό έχουμε να αποδίνουμε στους εαυτούς μας το ρόλο της πρωτοπορίας κ.λπ. - που βέβαια χαρακτηρίζει τους αριστεριστές. Τώρα, όσο αφορά τους υπόλοιπους, το πότε και πως εξαφανίστηκαν όταν άρχισαν οι συγκρούσεις, αυτό ποτέ δεν θα το μάθουμε (εκτός αν το γράψουν σε κανένα συνεδριακό τους κείμενο).

Αλλά πάμε παρακάτω. Η πορεία επιτρέφει από Β.Σοφίας και καταλήγει στη Νομική. Όπως ήταν σ' όλη την πορεία και δεν είναι τόσο ηλίθιος(ή τόσο ψεύτης) ξέρει πως η Νομική έγινε αναπόφευκτη μετά την προφανή πρόθεση της αστυνομίας να κάνει συλλήψεις, μιας και η πορεία δεν είχε πιά συνοχή για να αντισταθεί αποτελεσματικά. Απ' αυτή την άποψη εντάσσεται στην συνολική σύγκρουση του Κόραβελ, αφού βέβαια από ένα σημείο και μετά οι συγκρούσεις με τους μπάτσους είναι ανεξέλεγκτες, και δεν ξέρεις που μπορούν να φτάσουν. Βέβαια, οι αριστεριστές που ήθελαν να πάνε στο Κόραβελ, να ρίξουν τα αυγά τους σαν κύριοι και να φύγουν, έπενυσαν να διαχωριστούν την θέση τους από τα γεγονότα της Νομικής. Αυτό το έκαναν για ένα πολύ σαφή λόγο:

Σκοπεύοντας να διεκδικήσουν όλη την ιστορία για το προσωπικό τους όφελος, θέλησαν να διαχωριστούν από πράξεις που δεν είχαν πια καμμία συμμετοχή. Δηλαδή για να γίνουμε σαφέστεροι, μπροστά στο Κόραβελ με τα Μ.Α.Τ. κλπ ανακατωμένοι μέσα στο επιτιθέμενο πλήθος μπορούσαν να πουν έπειτα ότι συμμετείχαν κι αυτοί. Όμως στη Νομική που και ο κόσμος ήταν λιγότερος, αλλά και αυτοί είχαν φροντίσει να την κοπανήσουν, δεν μπορούσαν να διεκδικήσουν συμμετοχή. Αυτό όμως είναι και ο ρόλος της ΑΑ σε γενικότερο επίπεδο: να δρα αποσπασματικά, βάσει ενός πλάνου, αγνοώντας ότι όταν έρχεται σε σύγκρουση με την εξουσία (ανοικτά πια, στο πεζοδρόμιο) η σύγκρουση αυτή μπορεί να περάσει και σε άλλα επίπεδα που πριν ούτε τα είχαμε φανταστεί. Γιατί βέβαια ούτε εκείνοι που κατέληξαν στην Νομική, ήξεραν ότι έτσι θα εξελίσσονταν τα πράγματα.

Τετάρτη 5 Δεκεμβρη ή η νύχτα των μεγάλων μαχαίρων. Το πρωί οι εφημερίδες δίνουν εικόνα κόλασης στην Αθήνα και ουσιαστικά

κατηγορούν την αστυνομία που δεν κτύπησε ανοικτά τους διαδηλωτές. Η επιτροπή για τον Λεπέν βγάζει ανακοίνωση που αναλαμβάνει όλη την πολιτική ευθύνη για τα γεγονότα του Κόραβελ, αλλά διαχωρίζεται σαφώς από τα γεγονότα της Νομικής. Η ΑΑ απογοητώνεται. Αυτοί που πρώτοι έπενυσαν να φύγουν (πλην Ρήξης που και αυτή όμως με τα λιγοστά μέλη της ελάχιστα έκανε) μόλις είδαν ότι τα πράγματα δυσκολεύουν, αναλαμβάνουν από πάνω και την ευθύνη. Δηλαδή οι αναρχικοί ούτε που υπήρξαν, ούτε που έβρισαν μολότωφ, ούτε που συγκρούστηκαν με τους μπάτσους, τίποτα(6).

Το βράδυ γίνονται οι συλλήψεις. Τυχόν όραση την επομένη οι αστικές εφημερίδες προβάλλουν τον Καραμπελιά σαν τον "αρχηγό". Μήπως το κράτος ξέρει πολύ καλά ότι προβάλλοντας και αυτό τους αριστεριστές σαν τους κύριους υπεύθυνους, απομονώνει τους αναρχικούς που δύσκολα μπορεί να τους ελέγξει, ενώ αντίθετα την ΑΑ την έχει του χεριού του; (Δες πως πιάστηκε ο Καραμπελιάς και οι υπόλοιποι της Ρήξης χωρίς καν να αντισταθούν στοιχειωδώς με ψηλά τα χέρια!!!).

Τήν άλλη μέρα, η ΑΑ, παρότι είναι με την πλάτη στον τοίχο, συνεχίζει να παίζει τον ρόλο του κύριου υπεύθυνου (αλλά και του κύριου κατηγορούμενου, παρότι οι αναρχικοί κατηγορούμενοι είναι σαφώς περισσότεροι από τους αριστεριστές), και μάλιστα κάνουν και πορεία οι γελοίιοι των Φοιτητικών Συσπειρώσεων, που τουλάχιστον από τα ηγετικά τους κεφάλια, ανάθεμα αν ήταν κανένας στο Κόραβελ!

Το ΠΑΣΟΚ τελικά αφήνει ελεύθερους τους φυλακισμένους, και την Τρίτη 11 Δεκεμβρίου γίνεται η μεγαλύτερη πορεία του "χώρου" μετά το 1980. Οι παλιοί αριστεριστές βγαίνουν από τα μπάρ και κατεβαίνουν στην πορεία. Εμφανίζονται οι οικολόγοι, που με επιδέξιους και ταιρτά δείχνουν πως η εξουσία φωνώνει. Οι Φοιτητικές Συσπειρώσεις σύσωμες, καλούν μάλιστα τον κόσμο να μπει κάτω από τα πανώ τους. Η επιτροπή για τον Λεπέν μπροστά μπροστά χαρούμενη και επαναστατική.

Πίσω είμαστε εμείς. Που ξέρει πιά ο ένας τον άλλον και χαιρετίζαμε εγκάρδια. Εμείς ήμασταν και στο Κόραβελ, και γι' αυτό είναι σαν να συναντιούνται οι φίλοι να πάνε μία βόλτα. Τα πρόσωπα γνωστά, συντροφικά, πρόσωπα που τα ένωσε ο αγώνας. Το μόνο που σκεφτόμαστε είναι ότι αν όλα τα άτομα που πήραν μέρος στην πορεία της 11ης ήταν και στο Κόραβελ, και είχαν την ψυχή που είχαν οι αναρχικοί, ο Λεπέν και τα άλλα καθήκια θα χρεώζονταν τον στρατό για να τους σώσει. Όμως οι ακροαριστεροί και οι άλλοι, (τόρα να μιλάμε και για τους οικολόγους πολύ τους πάει, αλλά τέλος πάντων) ούτε ψυχή έχουν, ούτε ιδεολογία επαναστατική, ούτε ανατρεπτική προοπτική. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το καπέλωμα, η ιδιοποίηση, το προβοκάρισμα. Ο Δεκέμβρης το απέδειξε περίτρανα για άλλη μια φορά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

(1): Από ανέντευξη που παραχώρησαν στον Σχολιαστή, τεύχος 15, Ιούνιος 1984.

(2): Εκτός ίσως από την Ρήξη, που πρέπει να το ομολογήσουμε ότι εμφανίζεται πιο σοβαρή.

(3): Σχολιαστής, τεύχος 16, Ιούλης 1984.

(4): Για την Χριστοδουλοπούλου το ποσοστό αυτό απαρτίζεται από ψήφους στο ΕΚΚΕ, την ΕΔΕ, τα λευκά και τα άκυρα.

(5): Δες την συζήτηση που έγινε μέσα από το περιοδικό Κριτική Νο8, Νοέμβρης - Δεκέμβρης '84.

(6): Το ωραίο είναι που οι αστικές φυλλάδες μίλησαν για κοινή δράση αριστεριστών και αναρχικών. Δηλαδή βγήκαν πιο αληθινές απ' αυτούς που κτυπιούνται για την αλήθεια. Την ελευθερία κλπ κλπ.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το Σάββατο 8 του Δεκέμβρη, και ενώ ζούμε όλοι μας το κλίμα φασιστικοποίησης του κράτους προκειμένου να αντιμετωπίσει τους αρνητές του, 12 πολιτικά περιοδικά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης βγάδουν κοινή ανακοίνωση για τις εξελίξεις αυτές. Ξεκινάμε να διαβάζουμε την ανακοίνωση και να τη συναντούμε πρώτα-πρώτα: "Βεβαίως διαφωνούμε με την πολιτική ορισμένων ομάδων και οργανώσεων με την οποία προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τις φασιστικές προκλήσεις και την κυβερνητική ανοχή. Θεωρούμε ότι μια τέτοια πολιτική όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει τα ζητήματα αυτά αλλά αποπροσανατολίζει και γενικότερα το κίνημα σχετικά με μια διεξοδική πολιτική στάση".

ΕΡΩΤΗΣΗ 1η: Αγαπητοί κύριοι πρώτα απ' όλα με ποια πολιτική διαφωνείτε; Η κυρίαρχη πρακτική που ακολουθήθηκε στο Κάραβελ ήταν των αναρχικών που τόκαψαν και εν συνεχεία συγκρούστηκαν με τους μπάτσους (βοηθούμενοι εδώ και από την ΡΗΣΗ). Η άλλη πρακτική (παρούσα και αυτή στο Κάραβελ) ήταν της κοπάνας, και την ακολούθησαν οι υπόλοιποι αριστεριστές. Με ποιά λοιπόν από τις δυο διαφωνείτε, κι αν διαφωνείτε και με τις δυο, τι προτείνετε εσείς σαν την καταλληλότερη πολιτική αντιμετώπισης των φασιστών και της κυβερνητικής ανοχής; Αν βέβαια κρίνουμε από την παντελή απουσία σας απ' τα γεγονότα, καταλαβαίνουμε: Την πολιτική των μπάτ, του καμκακιού, της εκδοτιτιάς, της υψηλής "κουλτούρας", της κατανώλειψης σε όλες τις τις σύγχρονες μορφές.

ΕΡΩΤΗΣΗ 2η: Για ποιο κίνημα μιλάτε αγαπητοί "σύντροφοι"; Μήπως το κίνημα που ανήκετε εσείς; Δηλαδή το κίνημα των περιοδικών (!), που για πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού εμφανίζεται στην κοινωνία μας, και μάλιστα απειλεί να την ανατρέψει; Αν ναι, ας πάμε εμείς στην άκρη, γιατί βέβαια λίγοι φτωχομαλάκες που αντιδρούν έμπρακτα στο φασισμό (πετώντας βέβαια μολότωφ και παίζοντας ξύλο με τους μπάτσους

που τους φυλάνε, αν είναι δυνατόν!) τι μπορούν να κάνουν. Όλα τα έχουν αναλάβει τα περιοδικά με τα εκλεκτά επιτελεία τους. Σιγή. Μόνο ο επιθανάσιος ρόγχος του καπιταλισμού ακούγεται. Όμως, μήπως εννοείτε το κίνημα που διεκδικεί και συγκροτείται στο πεζοδρόμιο (κάποτε πολλοί από σας φώναζαν: οι αγώνες κατακτιούνται στο πεζοδρόμιο) που υπερασπίζεται τη ζωή και την ελευθερία; Μα δεν είστε μέσα κύριοι. Οι αστοί ποτέ δεν υπήρξαν ενεργά μέλη τέτοιων κινήματων. Μόνο σαν ρουφιάνοι ή σαν προβοκάτορες.

ΕΡΩΤΗΣΗ 3η: Ποιά είναι η διεξοδική πολιτική στάση; Μήπως να καταγγέλλουμε τους φασίστες και το ΠΑΣΟΚ μέσα από τα περιοδικά μας; Μα γιατί κύριοι; Τι σας έκανε ο φασισμός και η πολιτική του ΠΑΣΟΚ; Σας κτύπησε, σας φυλάκισε, σας καταδίωξε; Δεν νομίζουμε. Τότε γιατί αναζητείτε κάποια πολιτική στάση; (που βέβαια εσείς την έχετε κιόλας). Και μάλιστα τη θέλετε και διεξοδική. Δηλαδή η στάση της κοινωνικής σύγκρουσης με τα αφεντικά, το κράτος, τους μπάτσους, τους φασίστες είναι αδιέξοδη; Μα για σας και βέβαια είναι αδιέξοδη. Γιατί στη συνολικότερη επίθεσή μας ενάντια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας περιλαμβάνετε και σεις κύριοι. Και σεις ρουφιάνοι και μπάτσοι είσατε, άλλης μορφής βέβαια, αλλά του ίδιου περιεχομένου και χρησιμότητας. Και μην μας πείτε ότι όποιοι δεν είναι δικοί μας, τους λέμε εχθρούς μας και τους βρίζουμε. Μόνοι σας και με την γενικότερη πολιτική σας παρουσία αλλά και με την λειτουργία των εντύπων σας τοποθετείστε. Εμείς απλά σας αναγνωρίζουμε.

Λίγο αργότερα διαβάζουμε και πάλι στην ίδια ανακοίνωση: "...γιατί αποτελεί η ίδια μια πολιτική εντεινόμενου ανταρτισμού απέναντι στο κίνημα απειλώντας ήδη στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα". Θα σας ρωτήσουμε καταρχήν και κάτι ακόμη για το κίνημα (πέραν των προηγούμενων): Τι σχέση έχει το κίνημα όπως εκδηλώθηκε στο Κάραβελ με τα

στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα; Ποιά είναι αυτά που φοβάται το κίνημα μήπως τα χάσει; Μήπως το ξύλο στους απεργούς εργάτες, μήπως τα πογκρόμ της αστυνομίας και οι αυθαίρετες συλλήψεις, μήπως οι αυτοκτονίες των στρατιωτών, μήπως τελικά όλα αυτά που ζήσαμε από το Κάραβελ και μετά; Εσείς να βγάτε και να τα υποστηρίξετε. Γιατί όταν δεν θα υπάρχουν (και δεν θα υπάρχουν, να είστε σίγουροι, στη δική μας ΕΛΕΥΘΕΡΗ κοινωνία) δεν θα υπάρχετε ούτε και σεις. ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ.

Αλλά λέτε και διάφορα ψέμματα κιόλας. Να γιατί: Γράφετε "...η παραπομπή σε δική 130 μελών αριστερών οργανώσεων...". Μα καλά, δεν ντρέπεστε; Εδώ να πείτε μας πόσοι από τους 130 είναι μέλη αριστερών οργανώσεων. Αλλά βέβαια και αυτή η πρόταση μπαίνει στη γενικότερη πρακτική σας που είναι η ιδιοποίηση πραγμάτων που δεν κάνατε, μια προσπάθεια να σας αποδοθούν ρόλοι που δεν πήρατε, που ποτέ δεν πιάσατε. Οι αναρχικοί για σας δεν υπήρχαν ούτε στο Κάραβελ ούτε ανάμεσα στους συλληφθέντες της άλλης μέρας. Ε βέβαια, αφού δεν ανήκουν στο κίνημά σας. Και άλλωστε πόσοι είναι, ελάχιστοι. Ενώ εσείς....

Τελειώνοντας καλείτε όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις να αναλάβουν τις απαραίτητες πρωτοβουλίες.

ΕΡΩΤΗΣΗ 1η: Ποιές είναι αυτές οι δημοκρατικές δυνάμεις; Αν κρίνουμε από τα περιοδικά που υπογράφουν την ανακοίνωση πρέπει να είναι το Εσωτερικό, οι οικολόγοι, οι αριστερές φράξες του ΠΑΣΟΚ, τα υπολλείματα της Β' Πανελλαδικής.

Όμως κύριοι, δημοκρατικές δυνάμεις είναι και το ΠΑΣΟΚ που κυβερνά (πόσοι από σας άλλωστε "κριτικά" το στηρίζουν) είναι και το ΚΚΕ (που βέβαια διαφοροποιείστε, αλλά μόνο στα λόγια. Γιατί στα έργα...). Είναι και το ΚΟΔΗΣΟ είναι και η ΕΔΑ. Τι προτείνετε λοιπόν; Μήπως συ-

σπείρωση των δημοκρατικών δυνάμεων για την νομιμοποίηση της βίας απέναντι στους αναρχικούς; Γιατί όπως γράψαμε και προηγούμενα εσάς (και τις υπόλοιπες δημοκρατικές δυνάμεις...κάτι μου θυμίζει αυτό) ποιός σας πείραξε;

ΕΡΩΤΗΣΗ 2η: Ποιές είναι οι απαραίτητες πρωτοβουλίες; Μήπως να ψηφίσουμε ΚΚΕ εσωτερικού στις επόμενες εκλογές; Ή μπας και ετοιμάζεται κανένα νέο σχήμα, ικανό να παρέμβει στις κοινωνικές εξελίξεις (ενδιαφέρον θα είχε ένα κόμμα που θα περιελάμβανε στελέχη του υφυπουργείου νέας γενιάς που αρθρογραφούν στο ΑΝΤΙ, στελέχη του Εσωτερικού που δουλεύουν στην ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ, πανελλαδικάριοι Αλτουσεριανοί των ΘΕΣΣΕΩΝ και της ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ αριστερούς μη δογματικούς των ΑΝΤΙ-ΘΕΣΣΕΩΝ, σοσιαλιστές -μαρξιστές του ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ κλπ); Προσέχτε δεν σας συμφέρει; Μπορεί τότε να καταλάβουν οι αναγνώστες σας ότι τελικά σε όλα συμφωνείτε, και ο κύριος σκοπός σας είναι ένας: Ο εξωραϊσμός του καπιταλιστικού συστήματος και η κατοχύρωση του ρόλου σας. Αλλά μήπως προτείνετε να κάνουμε καμιά πορεία με τους τίτλους των περιοδικών σας ψηλά - ψηλά και να φωνάζουμε όλοι μαζί ενάντια στον Λεπέν και την καταστολή; Και τι έγινε; Μήπως οι μπάτσοι θα πάνον να χτυπάνε όσους αντιστέκονται στην Εξουσία;

Κύριοι είστε θλιβεροί, αλλά και επικίνδυνοι. Βέβαια όσο οι κοινωνικές συγκρούσεις οξύνονται, όσο το προλεταριάτο βράζει υπόγεια από την εξαγνόμενη καταπίεση και αθλιότητα και ετοιμάζεται να επιτεθεί, ο κίνδυνος σας μειώνεται. Όμως μέχρι να εξαλειφθεί εντελώς εμάς θα μας βρίσκετε μπροστά σας, έτοιμους πάντα να σας καταγγέλλουμε. Όσο μπορείτε τώρα βρίστε, αλλοιώστε, λασπολογήστε: ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Κολλεκτίβα APENA

αναρχοκαπιταλισμός: η δεξιά μας απόκλιση!

Κυκλοφόρησε πρόσφατα το βιβλίο του Ανρί Λεπάζ "Αύριο, ο καπιταλισμός" σε μετάφραση του βουλευτή της Ν.Δ. Ανδρέα Ανδριανόπουλου. Θα μας πείτε τώρα τι δουλειά έχουμε εμείς και αναφερόμαστε σε τέτοια βιβλία υμνητών του καπιταλισμού, της ελεύθερης επιχείρησης, της όσο γίνεται μικρότερης παρέμβασης του κράτους; Διαβάστε τα παρακάτω και θα καταλάβετε.

"Στα πλαίσια της ιδέας για την κυρίαρχη θέση του καταναλωτή, ο Α. Λεπάζ προτείνει, ο ίδιος ο καταναλωτής νάχει το δικαίωμα να διαλέξει την κοινωνία που θέλει. "Είμαι ΑΝΑΡΧΟ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ" λέει ο Γάλλος οικονομολόγος: "δηλαδή σπαδός μιας κοινωνίας μέσα στην οποία ο καθένας θα είχε το δικαίωμα να είναι καπιταλιστής, σοσιαλιστής, ή κομμουνιστής". Για να πραγματοποιηθεί όμως κάτι τέτοιο, γράφει ο Λεπάζ, πρέπει να εκλείψουν οι καταναγκασμοί που επιβάλλονται από το κράτος, το οποίο σε τελευταία ανάλυση, δίνει την δυνατότητα στους λίγους να επιβάλλουν ένα τρόπο ζωής στους πολλούς"(1).

Αναρχικοί λοιπόν και ο Λεπάζ (έστω και σαν καπιταλιστής) και μες τον βρίζουμε φασίστες, όργανο των αφεντικών και τόσα άλλα. Αναρχικοί οι "νέοι οικονομολόγοι" που εμείς νομίζαμε ότι φτάνει κι αυτοί

για τα εκατομμύρια ανέργων που δημιουργεί η μονεταριστική πολιτική του Ρέγκαν, της Θάτσερ, του Μιτερράν και των απανταχού ευρισκόμενων κυβερνήσεων. Αναρχικοί, που υποστηρίζουν την αποκέντρωση και τον έλεγχο από το άτομο της καθημερινής του ζωής. Και μες τους θεωρούμε κρετίνοους, πουλημένους, μέλη της γραφειοκρατικής διευθυντικής τάξης κλπ κλπ. Παράλληλα θα πρέπει να είμαστε και ευχαριστημένοι, αφού

με τον Λεπάζ και την παρέα του, ο αναρχισμός συνδέεται με τον Καπιταλισμό, και δεν είναι πια θεωρία των ταμπέληδων, των χασικλήδων, των μηδενιστών: όταν ένας επιστήμονας όπως ο Λεπάζ λέει ότι είναι αναρχοκαπιταλιστής, ποιός μπορεί αύριο να μας πει ότι οι αναρχικοί είναι πνευματικά ηλίθιοι που το μόνο που ζητούν είναι να τρώνε χωρίς να δουλεύουν;

Σύντροφοι, συντρόφισσες: Πέρα από το γέλιο που προκαλούν οι

μαλακίες τύπου Λεπάζ, πρέπει να διακρίνουμε σε τέτοια λόγια, πως το κράτος και τα αφεντικά είναι έτοιμα να ιδιοποιηθούν λέξεις (όπως αναρχία) που παλιότερα τράμαζαν ακόμα και να τις προφέρουν (εκτός απ' όταν επρόκειτο να προβοκάρουν, να βρίσουν, να διαστρεβλώσουν). Πως, προκειμένου να πετύχουν τα σχέδια τους, δεν διστάζουν να συνδέουν ιδέες όπως η αναρχία (που σημαίνει γενικευμένη αυτοδιεύθυνση των ανθρώπων, καταστροφή κάθε

μορφής εξουσίας, ελευθερία και δημιουργικότητα) με τον καπιταλισμό (που το τι σημαίνει βέβαια το αισθανόμαστε κάθε μέρα πάνω μας).

Η απάντησή μας δεν θα πρέπει να είναι μόνο κάποια θεωρητική κείμενα με την ιδεολογική κατοχύρωση της ταυτότητας και προοπτικής μας. Θα πρέπει να είναι ο αγώνας για την εφαρμογή στην πράξη αυτών που πιστεύουμε εμείς ότι αποτελεί τελικά την απάντηση του ανθρώπινου γένους σε όλους εκείνους τους θεσμούς και "ανθρώπους" που τόσους συνεχίζουν να εκμεταλλεύονται.

Λεπάζ και λοιποί, μην μας γλύφετε για να την γλυτώσετε όταν θα σημάνει η δική μας η ώρα. Το μέλλον σας είναι διαγραμμαμένο: ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ.

(1) Το απόσπασμα αυτό είναι παρμένο από το άρθρο του Α. Παπανδρόπουλου στον Οικονομικό Ταχυδρόμο 1259 του 1978, όπου με τον τίτλο "Νέοι οικονομολόγοι: ο κόσμος πάσχει από έλλειψη καπιταλισμού", παρουσίαζε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, ιδέες που τότε διάδοση γνώρισαν αργότερα.

σκέψεις πάνω στην καταστολή (γενικά)

„Εχθροί μας... οι αναρχικοί!”

Αυτό είναι μόνο μία προει-
δομένη, διὰ τὸ πού εἰ-
μαι ικανὸς νὰ γράσω
αὐτὴν ὅπως τὸ παιδί μου
ἀπὸ τῆς ἀληθοπαρέας
παλιοκουρούγια παλιοαν-
τινιοί δὲ περνοῦντε ἀπὸ
ἑξῆς εἰς παλιοντοματο-
σοπού τοῦ ~~παιδίου~~ παιδίου
καὶ ἀρχὴς τοῦ οὐρανοῦ
τὴν μάλα σου τὴν παλιο-
κουρούγια βῆριον

ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ

Ένα μέλος της ΟΜΑΔΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΓΑ-
ΛΑΤΣΙΟΥ.

Η ΑΡΕΝΑ
ΤΩΡΑ
και στα
Κεντρικά
Περιπτερα
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΝ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Δεν περιμέναμε καλύτερη μεταχείριση της αλήθειας, από αυτήν που της επιφύλαξαν οι διάφορες αριστερίστικες ομάδες, σχετικά με τα γεγονότα που ακολούθησαν τον εμπρησμό. Μια από αυτές όμως, έφτασε αποκάλυπτα στα Γκαμπελικά όρια. Πρόκειται για την ομάδα "Ρήξη" και την προκήρυξη της Ο ΛΕΠΕΝ-ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Οι άθλιοι εμπνευστές της, μέσα σε λίγες αράδες, προσπαθούν να πλαστογραφήσουν τα σχετικά με την πυκρή ιστορία της παράδοσης των εγκλειστών στα γραφεία της Θεμιστοκλέους και καταφεύγουν στην ωμή συκοφαντία για ένα και μόνο λόγο: για να αποποιηθούν την αισχρή συμπεριφορά τους στους πολιορκημένους από τα ΜΑΤ συντρόφους.

Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να αποκαταστήσουμε την αλήθεια.

Είμαστε διατεθειμένοι να παραδώσουμε τους συκοφάντες στην οργή των συντρόφων.

1. Καταφύγαμε στο κτίριο της Θεμιστοκλέους ύστερα από την απαγόρευση της συγκέντρωσης έξω από τα ανακριτικά γραφεία και μετά από πρόταση ανθρώπων της "Ρήξης". Δεν υπήρχε άλλος εύκαιρος χώρος για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους της Τρίτης και για αυτό δεχθήκαμε την πρόταση.

ΤΑ ΜΕΑ επιτέθηκαν στον κόσμο την ώρα που έμπαινε στα γραφεία του περιοδικού. Κάποιοι σύντροφοι προσπάθησαν χωρίς επιτυχία να απωθήσουν τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που είχαν κυκλώσει την περιοχή. Έτσι άρχισε η πολιορκία.

2. Οι αναρχικοί αμέσως οπλίστηκαν με διάφορους τρόπους, κρίνοντας πως μπορεί να επιχειρηθεί έφοδος από τα ΜΑΤ. Οι άνθρωποι της "Ρήξης" προσπάθησαν να τους αποπλίσουν. Διατύπωσαν ξεκάθαρα πως δεν επιθυμούν να δώσουν μάχη στα γραφεία τους, επιχείρησαν να βγάλουν έξω από το πολιορκημένο κτίριο συντρόφους, εκβάζοντας την παραμονή μας εκεί με την συμμόρφωση στους όρους της "Ρήξης", αρνήθηκαν και εμπόδισαν την προσπάθεια των αναρχικών για την αυτοοργάνωση και περιφρούρηση του κτιρίου. Έχοντας την πολιτική εκτίμηση ότι η αστυνομία δεν θα εισβάλλει στο κτίριο εμπόδιζαν με διάφορους τρόπους την δυνατότητα της συλλογικότητας, επικαλούμενοι συνεχώς την ιδιοκτησία του κτιρίου και την πιθανότητα φθοράς των περιουσιακών στοιχείων!!

3. Ο Καραμπελιάς με την προστασία των δημοσιογράφων που αυθαίρετα κάλεσε ο ίδιος, προσπάθησε να διαπραγματευτεί με τον εισαγγελέα την έξοδό μας, χωρίς να ρωτήσει κανέναν από εμάς. Προσπάθησε μάλιστα να μιλήσει με τους δημοσιογράφους, όχι στον χώρο που ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι σύντροφοι, αλλά στον αποκλεισμένο από την "Ρήξη" 1ο όροφο. Μετά την σύλληψη του Καραμπελιά, οι σύντροφοι του καταπονημένοι κάνοντας στροφή 180 μοιρών, άρχισαν να σπέρνουν την ηττοπάθεια στον κόσμο και να αξίζουν τα πρώτα δείγματα πανικού.

4. Μετά το κάλεσμα του Γεωργακάκη, για παράδοση των εγκλειστών, οι άνθρωποι της "Ρήξης" άρχισαν να τρομοκρατούν τον κόσμο -μιλώντας του για τεσκορία που θα άνοιγαν την πόρτα -, επικαλούνται την επιχείρηση δολοφονίας του Τσιρώνη, εκτιμούν πως οι συλληφθέντες μετά την παράδοση -εξακρίβωση στοιχείων θα αφεθούν ελεύθεροι και τελικά εκβιάζουν την έξοδο των συντρόφων ανοίγοντας την πόρτα του κτιρίου, αρχίζοντας ουσιαστικά την παράδοση.

Δεν έδωσαν τον απαιτούμενο χρόνο ψυχραιμής εκτίμησης της κατάστασης και κυρίως τον χρόνο επαφής, εκείνων των συντρόφων που φρουρούσαν τη σκάλα και την ταράτσα - με τη ξεκάθαρη και διατυπωμένη άποψη της μη παράδοσης και της αντίστασης αν χρειαστεί - με τους υπόλοιπους εγκλειστούς.

5. Δεν ειδοποίησαν όπως όφειλαν τον κόσμο ότι υπήρχαν δρόμοι διαφυγής, τους οποίους χρησιμοποίησαν τελικά οι σύντροφοι της ταράτσας και άλλοι που τους ανακάλυψαν την τελευταία στιγμή από μόνοι τους.

Για να αντιμετωπιστούν οι πλαστογράφοι και συκοφάντες με το τρόπο που τους αξίζει, παραπέμπουμε κάτω από την εξιστόρηση των πραγματικών γεγονότων στα γραφεία της Θεμιστοκλέους την αντίστοιχη διαστρέβλωσή τους από την προκήρυξη της "Ρήξης". ...Γιατί η αστυνομία μπόρεσε να μπει στα γραφεία μας; Γιατί διάφορα άτομα δεν εννοούσαν να υποταχθούν σε μια συλλογική λογική μέσα εκεί και έφτασαν μάλιστα να απειλούν με ξύλα και συντρόφους της Ρήξης. Έτσι υποχρεωθήκαμε να προχωρήσουμε στην τακτική της "παράδοσης", γιατί διαφορετικά τα πράγματα θα γίνονταν τόσο ανεξέλεγκτα που το κράτος θα πετύχαινε σε μεγάλη κλίμακα τους κατασταλτικούς του στόχους. Ενώ αντίθετα είναι προφανές ότι αν υπήρχε μια συλλογική αντιμετώπιση, η αστυνομία δεν θα τολμούσε να επιτεθεί!

Ας εκτιμήσουν οι εγκλειστοί σύντροφοι το μέγεθος της κακοήθειας και του ψέματος. 6. Αποκαλύπτοντας τον αισχρό ρόλο που έπαιξαν - με ελάχιστες εξαιρέσεις - οι άνθρωποι της "Ρήξης", στην οδυνηρή περιπέτεια της Τετάρτης 5 Δεκεμβρίου και τα ψεύδη που εκ των υστέρων αναγκάστηκαν να επικαλεστούν, δεν αποκρύβουμε τις δικές μας ευθύνες για το ότι τελικά έστω και μόνοι μας, δεν υπερασπιστήκαμε το κτίριο.

Αφήνοντας τη "Ρήξη" να επιβάλλει τον αυταρχισμό, την εξουσία και τους ηθικούς εκβασμούς της, σχετικά με τα περυσιακά στοιχεία του κτιρίου, στην ουσία βοηθήσαμε οι ίδιοι στον αφοπλισμό και στην ηττοπάθεια του κόσμου.

Αν είναι όμως κάτι που δεν θα κατορθώσει η "Ρήξη", είναι να αντιστρέψει την πραγματικότητα που ζήσαμε όλοι μας: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ "ΡΗΞΗΣ" ΠΟΥ ΕΜΠΟΔΙΣΑΝ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ "ΠΑΛΟΥΚΙΑ" ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΞΥΠΑΚΟΥΟΥΝ. Εκτός αν με την "συλλογική αντιμετώπιση" που αναφέρουν εννοούν την παθητική αντίσταση των άοπλων νέων που αντιτάσσον στην θηριωδία των κρανοφόρων δολοφόνων, επαναστατικά και άλλα τραγούδια σφισhtaγκαλιάζοντας με τα δυο τους χέρια τον ακάλυπτο σβέρκο τους!!!

ΜΕ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ 45 ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΥΣ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984.

«ΡΟΛΛΕΡΜΠΩΛ»

μια ταινία αφορμή για σκέψεις

Το Σάββατο 22 Δεκέμβρη η τηλεόραση έδειξε την ταινία "Ρόλλερμπωλ" παραγωγής 1975 σε σκηνοθεσία Νόρμαν Τζούισον. Θέμα της η μελλοντική ανθρώπινη κοινωνία, χωρίς χώρες και σύνορα, ελεγχόμενη και διευθυνόμενη από μερικές μεγάλες εταιρίες που μετά από μια σειρά πολέμων έχουν κατορθώσει να μαιράσουν τον κόσμο, και να συνυπάρχουν "αρμονικά". Μια κοινωνία που ο άνθρωπος έχει χάσει κάθε επαφή με το φυσικό περιβάλλον του (παρότι μπορεί να κάνει ιππασία σε όμορφα δάση) με τους συνανθρώπους του (ανούσια πάρτυ βασισμένα στην ικανοποίηση καθαρά επιδερμικών σεξουαλικών αναγκών) με την κουλτούρα (π.χ. τα βιβλία λογοτεχνίας δίνονται περιληπτικά από τους κομπιούτερς), μια κοινωνία που τον έχει κάνει τελικά ξένο με σιδήποτε στο παρελθόν τον έκανε να ευχαριστείται και να αναζητά τουλάχιστον σε κάποιο επίπεδο. Σ' αυτό τον κόσμο λοιπόν, κυρίαρχο αθλητικό παιχνίδι είναι το Ρόλλερμπωλ που η εξέλιξή του είναι τέτοια ώστε ο τελικός αγώνας να παίζεται χωρίς, ποινές, χωρίς κανόνες, χωρίς χρονικό όριο. Το ίδιο το παιχνίδι απεικονίζει την απουσία σημασίας για την νίκη αυτή καθ' αυτή (τουλάχιστον για τους συμμετέσχοντες) αλλά την προσπάθεια για διατήρηση της εξουσίας των "συμβούλων" μέσα απ' αυτό. Η ιδεολογία του παιχνιδιού (βία, καταστροφή της προσωπικότητας, ελάχιστη σκέψη, αντονακλαστικές κινήσεις τύπου σκύλου της Παβλώφ) αποκαλύπτει τα σχέδια των μελλοντικών εξουσιαστών που μέσα από οθόνες τηλεοράσεων φαίνονται να ελέγχουν τα πάντα (όπως και με τον Μεγάλο Αδελφό του Όργουελ).

Αν πριν από αρκετά χρόνια οι θεατές που έβγαιναν από τα Ράδιο Σίτυ της Αθήνας έλεγαν πως τελικά η επιστημονική φαντασία απέχει πολύ από την πραγματικότητα, τι μπορούν να πουν οι σημερινοί τηλεθεατές στα μέσα της δεκαετίας του '80;

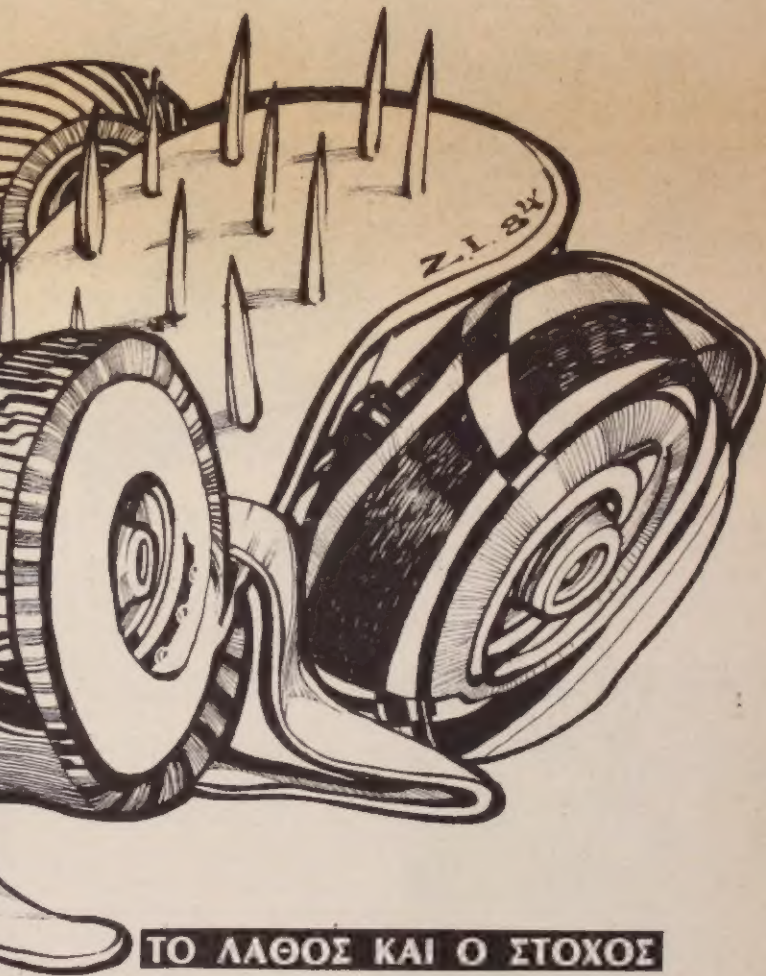
Η βία είναι καθημερινό φαινόμενο (είτε εκδηλώνεται από τους μπάντους, είτε από τους "εγκληματίες" είτε από τους χούλιγκανς, είτε από μας τους ίδιους σε κάποια στιγμή

της ζωής μας), τα κομπιούτερ είναι απαραίτητα ακόμη και για μια απλή πρόθεση, τα βίντεο είναι ο νέος τρόπος επαφής (και παράλληλα απομόνωσης) από μορφές τέχνης κατ'εξοχήν μαζικές όπως ο κινηματογράφος ή η μουσική, οι άνθρωποι σχεδόν είναι ανύπαρκτες βασισμένες μόνο σε σεξουαλικές εμποφές μίζερες και ανούσιες, η εξουσία όλο και περισσότερο ορατά και αδράτα περνάει μέσα μας, οι μάζες εκστασιάζονται στο ποδόσφαιρο, στις πολιτικές εκδηλώσεις, στις μουσικές συναυλίες, οι "εκδρομές στη φύση" στείρες προσπάθειες διαφυγής από την τερατώδη πόλη του 21ου αιώνα.

Στο τέλος της ταινίας ο Τζόνθαν Ε, ο καλύτερος παίκτης, μένει μόνος επιζών στην πίστα και σημειώνει το νικητήριο τέρμα. Ο Τζόνθαν πιεζόταν να παραιτηθεί γιατί αν και καλύτερος δεν είχε ακόμη διαβρωθεί ολοκληρωτικά από το παιχνίδι. Σκεπτόταν τον τρόπο ζωής του, τις ευτυχισμένες στιγμές με την πρώην γυναίκα του, τα βιβλία, την φύση, τις στείρες φύλλες, τον χαμένο εαυτό του. Ζητούσε να μάθει για το τι συμβαίνει γύρω του, για το ποιοι τελικά τον εξουσιάζουν τόσο απόλυτα, τόσο ολοκληρωτικά. Παρά τον ψυχολογικό πόλεμο που του κάνουν επιβιώνει, και καθώς κάνει τον γύρο του θριάμβου με τα πλήθη εκστα-

σιασμένα να φωνάζουν ρυθμικά το όνομά του ένα είναι το ερώτημα που βγαίνει από αυτή την εφιαλτική αλλά και τόσο προειδοποιητική σκηνή: Τελικά και ο Τζόνθαν θα γίνει ένα με την μάζα, ένα ακόμη εμπόρευμα προς κατανάλωση της θεαματικής κοινωνίας, ή θα επαναστατήσει (τουλάχιστον σε προσωπικό επίπεδο) ολοκληρωτικά δίνοντας για μια ακόμη φορά την ελπίδα στο ανθρωπινό γένος;

Η απάντηση δεν δίνεται στο έργο. Η απάντηση θα δοθεί τελικά απ' όλους εμάς όταν σαν τον Τζόνθαν, θα αντιμετωπίσουμε επιτακτικά το ερώτημα (που βέβαια και τώρα υπάρχει και αναπτύσσεται μέσα μας): Θα γίνουμε τελικά γράναζα μιας απέραντης μηχανής εξουσίας που θα καθορίζει ακόμη και τις στοιχειώδεις αντιδράσεις μας, ή θα σηκωθούμε όρθιοι και θα κορφώσουμε την μπάλα ανάμεσα στα μάτια του τέρατος που απειλεί να μας καταβροχθίσει;

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΧΟΣ

Το γεγονός της πληρωμής της ζημιάς που προκάλεσαν ορισμένοι αναρχικοί στο αυτοκίνητο του Στάθη Κοντοβουνήσιου, έρχεται να επανορθώσει ένα λάθος, να καθορίσει ένα στόχο και να διαλύσει ένα μύθο.

Η βόμβα μολότωφ (το κατεξοχήν όπλο κάθε διαδηλωτή) προσορίζεται όπως αναφέρει το γράμμα που έστειλαν στην εφημερίδα "Ελευθεροτυπία", για το περιπολικό της αστυνομίας που ήταν παρκαρισμένο εκεί κοντά.

Το παρακάτω απόσπασμα δείχνει την πρόθεση κάνοντας ξεκάθαρο το που δεν στρέφεται η βία των επαναστατών: "Σαν αναρχικοί, είναι φανερό πως δεν στρεφόμεστε ενάντια στους απλούς ανθρώπους, σε εκείνους δηλαδή που έχουν αποδείξει και στο παρελθόν - και ελπίζουμε και στο μέλλον - ότι βρίσκονται δίπλα μας στον αγώνα μας ενάντια στην κοινωνία της εκμετάλλευσης, ενάντια στα αφεντικά και το κράτος..."

Λάθος λοιπόν στον στόχο άρα και κατάρρευση του μύθου του "επαγ-

γελματία τρομοκράτη".

Λάθος και για όλους αυτούς που έχουν στο κεφάλι τους την ψεύτικη εικόνα ενός απρόσωπου και ψυχρού αναρχικού.

Η πράξη αυτή καθ' αυτή και η επανόρθωσή της, καταρρίπτει ολόκληρη την πλαστή εικόνα, που έχει κατασκευαστεί από το κράτος και τον τύπο, για τους αναρχικούς.

Έτσι μέσα από την κατεστραμμένη μυθική εικόνα του σκοτεινού και ξένου πλάσματος που ονομάζεται αναρχικός, προβάλλεται ένα άλλο πρόσωπο με διαφορετικό περιεχόμενο πολύ πιο οικείο και κυρίως ανθρώπινο.

Γιατί από που μπορεί να απορρέει μια τέτοια πράξη, που περιέχει σφάλμα (ως προς το στόχο) και επανόρθωση, παρά από μια πηγή ατελή και ηθική, δηλαδή ανθρώπινη.

Δυο γνωρίσματα πολύ ξένα και άσχετα όσον αφορά το ήδη διαμορφωμένο μοντέλο που πλασάρεται από τον τύπο και την κρατική εξουσία για τους αναρχικούς.

ΤΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ μια συζήτηση

Την Δευτέρα 17 Δεκεμβρίου 1984 στα γραφεία της Ρήξης, έγινε μια συζήτηση για τα εναλλακτικά κινήματα της Ευρώπης με κύριο εισηγητή τον Μ. Ράππη. Ο ομιλητής αφού αναφέρθηκε στην σημερινή κατάσταση του καπιταλιστικού κόσμου και στις αιτίες που προέκυψαν την εμφάνιση των εναλλακτικών κινήματων, μίλησε αναλυτικά για το τι συμβαίνει με τα τελευταία στις διάφορες Ευρωπαϊκές (δυτικές και ανατολικές) χώρες. Το τελικό του συμπέρασμα ήταν, πως τα εναλλακτικά κινήματα αποτελούν σήμερα μια θετική προοπτική για μελλοντικές ελπιδοφόρες εξελίξεις.

Η ομιλία του Ράππη είχε κατά την γνώμη μας πολλά κενά και λάθη τόσο για τις αιτίες εμφάνισης των εναλλακτικών κινήματων, όσο και για το που βρίσκεται σήμερα ο παγκόσμιος καπιταλισμός και τι

μπορούμε να ελπίζουμε (και πως να αγωνιζόμαστε) για το μέλλον. Για να πάρете μια εικόνα αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά πράγματα που ακούστηκαν από τον ομιλητή.

α) Σήμερα ο καπιταλιστικός κόσμος είναι χωρισμένος σε τρεις ζώνες (την υπερανταπτυγμένη του Βορρά, την αναπτυσσόμενη μεν αλλά λιγώτερο από την πρώτη, και την υπανάπτυκτη του Τρίτου Κόσμου) με σαφείς διαχωρισμούς που τουλάχιστον για τον Ράππη είναι αρκετά προφανείς ώστε να μην μπει στον κόπο να τους εξηγήσει αναλυτικότερα. Τα κριτήρια για τον εισηγητή φάνηκαν να είναι μάλλον ποσοτικά (όπως το ύψος του ΑΕΠ ή η δύναμη επιβολής αποφάσεων μέσα στην καπιταλιστική αλυσίδα) παρά ποιοτικά (όπως οι σχέσεις εξουσίας ή η διάρθρωση της παραγωγικής διαδικασίας).

β) Δεν εξηγήθηκε γιατί δημιουργήθηκε το ισχυρό εναλλακτικό κίνημα των Πράσινων σε μια υπερανταπτυγμένη χώρα όπως η Δυτική Γερμανία και όχι σε μια άλλη που κατά τον Ράππη ανήκει στο ίδιο μπλόκ με τις ΕΠΑ. Εξ' άλλου δεν αναλύθηκε ουσιαστικά γιατί υπάρχει αυτή η διαφορά ανάπτυξης (σε ποσοτικό επίπεδο) μεταξύ Γερμανίας και των υπόλοιπων Ευρωπαϊκών χωρών, αφού η άποψη πως στην Γαλλία ή στην Ιταλία το εργατικό κίνημα είναι ισχυρό, δημιουργικό εκφράζει την εργατική τάξη κλπ, ακούγεται σήμερα μάλλον ξεπερασμένη.

γ) Τέλος ο εισηγητής έβαλε όλα τα εναλλακτικά κινήματα στο ίδιο σακκούλι και δεν επεσήμανε τις αναμφισβήτητες διαφορές που έχουν μεταξύ τους (π.χ. δεν υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ των Πράσινων της Γερμανίας και διάφορων αναρχικών εναλλακτικών ομάδων, των Ριζοσπαστών της Ιταλίας με αντιπαραγωγικές και αντιμυλιταριστικές ομάδες, ή τέλος των ειρηνιστών, του αγγλικού εργατικού κόμματος με

κινήσεις τύπου STOP the CITY). Γι' αυτό άλλωστε το γενικό συμπέρασμα πως όλες οι εναλλακτικές προτάσεις είναι θετικές μας βρήκε αντίθετους.

Η συζήτηση που ακολούθησε ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα με σχετική ποικιλία απόψεων (πλήρης αποδοχή των εναλλακτικών κινήματων, κριτική υποστήριξη, πλήρης απόρριψη, ερωτηματικά κλπ).

Φάνηκε όμως ξεκάθαρα σ' αυτήν η βασική αδυναμία μας εδώ στην Ελλάδα να έχουμε μια πιο πλήρη άποψη (ας πούμε από πρώτο χέρι) αφού στην χώρα μας ουσιαστικά λείπουν εναλλακτικές κινήσεις με κάποια σοβαρότητα και συνέχεια. Βέβαια τα τρία τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί κάποιες οικολογικές ομάδες, αλλά απέχουμε πολύ από τα Ευρωπαϊκά ανάλογα φαινόμενα, και έτσι είναι δύσκολο να μιλάμε τουλάχιστον εκ πείρας. Έτσι και στην συζήτηση οι απόψεις περιστράφησαν κύρια γύρω από το κίνημα του εξωτερικού, όπου βέβαια πάλι μπαίνει το πρόβλημα κατά πόσο είμαστε σωστά πληροφορημένοι. Συμπερασματικά πάντως, και από

την συζήτησή αυτή αλλά και από άλλες που γίνονται αρκετά συχνά φαίνεται ότι και στην Ελλάδα υπάρχει μια κυκλοφορία των εναλλακτικών προτάσεων και ιδεών, που ναι μεν ακόμη είναι αδιαμόρφωτες και συγκεχυμένες αλλά οίγουρα υπάρχουν. Εμείς σαν ΑΡΕΝΑ σκοπεύουμε σύντομα στο μέλλον να αναφερθούμε αναλυτικά τόσο στο τι συμβαίνει στο εξωτερικό, όσο και το γίνεται εδώ, γιατί πραγματικά η πρόκληση είναι πολύ μεγάλη για όλους μας.

**ΕΝΤΥΠΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΝΤΥΠΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΝΤΥΠΑ**

ΛΕΒΙΑΘΑΝ

Κυκλοφόρησε το τρίτο τεύχος του περιοδικού και δημοσιεύει ένα μεγάλο αναλυτικό κείμενο του MARTIN PLAUT από το περιοδικό "TELOS" με τίτλο "Ο ΘΕΤΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ". Άλλα κείμενα που παρουσιάζουν ενδιαφέρον είναι αυτά του T.W. ADORNO πάνω στον αποκρυπισμό, καθώς και οι απόψεις του Γ.Ν. Ρουσσέα για τον "ΣΠΟΡΤΙΒΙΣΜΟ".

Εκτός από τα σχόλια, υπάρχει και μια συνέντευξη του Μίλαν Κούντερ για την τέχνη της πεζογραφίας, καθώς και ένα κείμενο του XAVIER COMTESSE πάνω στην πληροφορία και τα κομπιούτερς.

ΦΥΛΛΑ ΠΟΡΕΙΑΣ

"ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΔΡΥΣΗ ΤΗΣ CNT". Έτσι τιτλοφορείται η ανταπόκριση ενός απεσταλμένου του περιοδικού RIVISTA ANARCHICA από την Ισπανία, όπου πήρε μέρος στις διαδικασίες επιδιόρθωσης της CNT (Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών) και θα ενδιαφέρει όσους προβληματίζονται πάνω στις προοπτικές που έχει σήμερα ο αναρχοσυνδικαλισμός μέσα στο επαναστατικό κίνημα.

ΠΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τα τρία χρόνια κλείνει η "ΠΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ" με το 15ο τεύχος. "Τρία χρόνια επικοινωνίας με δεκάδες γυναίκες απ' όλο τον κόσμο, ανταλλαγές πληροφοριών και έκφρασης της γυναικείας αντιεξουσιαστικής σκέψης..." όπως αναφέρει και η εκδότρια του περιοδικού.

Αυτό το τεύχος ανοίγει με ένα άρθρο που προσπαθεί να απαντήσει στο ερώτημα, του κατά πόσον ο φεμινισμός είναι επαναστατικός.

Υπάρχει επίσης ένα μεγάλο κείμενο για την πορνεία με τίτλο "Βρωμερή" πόρνη "καθαρή" νοικοκυρά, καθώς και γυναικεία ποίηση, σχόλια και μια αναφορά για την θέση της γυναίκας μέσα στο ρεμπέτικο τραγούδι.

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

Με μια "συνοπτικογενή" αναφορά πάνω στο ζήτημα των Εξαρχείων, κυκλοφόρησε το Νο6 του περιοδικού, που είναι γεμάτο από άρθρα και σχόλια πάνω στον φεμινισμό, τον τύπο, τον κινηματογράφο και την ψυχιατρική.

ΚΑΙ Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΛΑ ΚΡΑΤΕΙ...

Και ενώ η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα συνεχισθεί και το 1985, το ίδιο έντονη με τις προηγούμενες χρονιές της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, το τελευταίο συνεχίζει να αντιμετωπίζει τους απεργούς εργάτες με την γνώριμη πα τακτική των τελευταίων μηνών: Επέμβαση και ξύλο της αστυνομίας, συλλήψεις, υποσχέσεις των υπουργών για λύσεις που πάντα ανάγονται σε κάποιο αόριστο μέλλον, τελικά πλήρης υποστήριξη στο ιδιωτικό κεφάλαιο για να μπορεί να σωρεύει τα έστω και μικρά κέρδη του.

μπορούν για να εμφανίσουν τις κινητοποιήσεις των εργατών σαν μεμονωμένα επεισόδια χωρίς συνέχεια. Ενώ δεν υπάρχει πάντα η δυνατότητα συνένωσης και κοινής τακτικής ανάμεσα στους απεργούς των διαφόρων επιχειρήσεων, έτσι ώστε να αντιμετωπισθεί αποτελεσματικότερα η κοινή επίθεση κράτους και εργοδοσίας, οι πουλημένοι συνδικαλιστές ούτε καν που το συζητούν, και με διάφορα τεχνάσματα απομονώνουν τους εργάτες για να είναι πιο ευάλωτοι στις επιθέσεις της αστυνομίας.

Από την άλλη βλέπουμε τα άλλα δύο κόμματα της Αριστεράς με ισχυρές προσβάσεις στον εργατικό χώρο (κύρια το ΚΚΕ αλλά και το Εωπερικό) να παίζουν τον απεργιαστικό ρόλο τους, να κρατάνε τις διαθέσεις των εργαζομένων για απεργία σε τοπικά πλαίσια, να χρησιμοποιούν τον πόνο και τα προβλήματα ανθρώπων που βλέπουν ότι σε λίγο δεν θα μπορούν να θρέψουν τις οικογένειές τους, για κομματικά και άλλα ωφέλη (όπως π.χ. η συμμετοχή τους σε μια μελλοντική κυβέρνηση συνεργασίας).

Μάλιστα έχουν και το θράσος να αναφέρονται στα γεγονότα πρωτοσέλιδα (δες το παράδειγμα του Ριζοσπάστη με τα γεγονότα της ΦΑΓΕ) ενώ από την άλλη κάνουν ότι

Τα γεγονότα της ΕΒΚΟ και της ΦΑΓΕ ήρθαν να προστεθούν σε μια αλυσίδα αντιδράσεων των εργαζομένων απέναντι στην ολοένα και πιο έντονη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής τους με το φάσμα της ανεργίας να πλανάται πάνω από τα κεφάλια τους. Το ΠΑΣΟΚ πιστεύει ότι με το ξύλο και τις συλλήψεις θα σπάσει αυτό το κύμα των εργατικών κινητοποιήσεων (συνεπικουρούμενο πάντα και από τους σταλινικούς). Οι εργαζόμενοι όμως βλέπουν που βρίσκεται το πρόβλημα και έχουν αρχίσει να μην πείθονται είτε από το ξύλο, είτε από τις υποσχέσεις, είτε τέλος από τις συνδικαλιστικές λοβιτούρες. Το 1985 αν μη τι άλλο αναμένεται έντονα "θερμό".

ΚΟΜΜΑΝΤΟΣ Δ ή ΤΗΛΕΚΑΤΕΥΘΥ ΝΟΜΕΝΕΣ ΑΚΡΙΔΕΣ

Στις 4 και 5 Ιανουαρίου μεταξύ των απλών ειδήσεων ακούσαμε και για την σύσταση ειδικών ομάδων, Κομμάντος Δ, στην Αμερική. Το ραδιόφωνο και η τηλεόραση το ανέφεραν επί δυο μέρες, στον τύπο δεν γράφτηκε τίποτα. Οι Κομμάντος Δ είναι αντιτρομοκρατικές δυνάμεις. Αποτελούνται από 2000 άνδρες επιλεγμένους από ψυχολόγους, με βασικό κριτήριο την εν ψυχρώ δολοφονία. Οι ομάδες αυτές θα σπεύδουν σε οποιαδήποτε χώρα τις καλέσει προς επίλυση των εσωτερικών της ταραχών. Το Σάββατο 5 Ιανουαρίου η είδηση συμπληρώθηκε: σύσταση νέων ομάδων (εκτός των αναφερθέντων)

των) ειδικευμένες να δημιουργούν μικρούς σύντομους πολέμους στον τρίτο κόσμο και, σε περίπτωση ανάγκης, και στην Ευρώπη (!!!) δύναμης 15000 ανδρών. Όλοι αυτοί οι "αντιτρομοκράτες" θα διαθέτουν πυρηνικό εξοπλισμό.

Μετά τα δάνεια και τις χιλιάδες άλλες ευκολίες που παρέχονται απ' τις ΗΠΑ, τώρα θα ενισχύονται και οι παντός τύπου δημοκρατικές δυνάμεις. Τώρα το κατά πόσο μπορούμε να είμαστε οίγουροι πως οι καταπληκτικοί νεοσυσταθέντες Κομμάντος θα μας επισκέπτονται κατόπιν κλήσεως τίθεται υπό συζήτηση. Τι μας εμποδίζει να πιστεύουμε ότι οι κύριοι αυτοί έχουν το παρ-παρτού στο χέρι κι ότι κινούνται σ' έναν χώρο ιδανικό, σ' έναν κόσμο χωρίς σύνορα μόνο που αυτοί είναι το πρώτο κοπάδι ακρίδες και μάλιστα τηλεκατευθυνόμενο και πυρηνικά εξοπλισμένο.

Πάντως γεγονόσι είναι πως ο εγκέφαλος του κρατικού μηχανισμού είναι ασυναγώνιστος. Έχει την καταπληκτική ευκολία να πνίγει σαν ευεργέτης, να σφάζει σαν σκώτρας και να δωρίζεται με βασική προϋπόθεση το κέρδος. Λοιπόν: Τρομοκράτες εξαφανιστείτε. Μετά τα σώματα διαλύσεως διαδηλώσεων εσωτερικής κατανάλωσης, τώρα και σώματα εξαφονίσεως τρομοκρατών και μάλιστα εισαγωγής...

Νάγια

Β.ΦΙΛΙΑΣ

ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ
ΖΗΤΟΥΝ ΕΔΑΦΟΣ
ΓΙΑ ΒΟΣΚΗ

Και να που το καθήκι της εξουσίας, ο θεωρητικός της κρατικής καταστολής Β. Φίλιας εμφανίζεται και πάλι στην δημοσιότητα με ένα άρθρο του στην Ελευθεροτυπία, περί της ανικανότητας της αστυνομίας από την ελληνική αστυνομία. Αφού ο Φίλιας κάνει μια γενικότερη αναφορά πάνω στο "δύσκολο" και "χρήσιμο" ρόλο των αστυνομικών, μπαίνει στο κυρίως θέμα και ζητά να φτάσει η Ελληνική αστυνομία στην αντίστοιχη Γερμανική.

Αλλά ας πάρουμε από την αρχή τα πράγματα. Ο Φίλιας μας λέει ότι είναι κολλητός με το Σκουλαρίκη και θέλει να τον βοηθήσει στο έργο του για να κάνει μια καλύτερη Ελλάδα, από πλευράς δημόσιας ασφάλειας. Μας λέει, ότι τώρα είναι όλα πιά καλά για τους μπάτσους αφού πιά έχουν ωρARIO εργασίας, θα έχουν τις αργίες τους κλπ. Ξεχνά όμως ότι όλα αυτά υπήρχαν και τα ξέρανε οι μελλοντικοί μπάτσοι πριν

σης" τα οποία κατάφεραν να μεταμορφώσουν τον ένοπλο υπάλληλο του κράτους σε άκακο και γενναίο υπερασπιστή της έννομης τάξης. Αλήθεια όμως, πως μπορείς να κοιτάς με "αντικειμενική λύπη" το δάκτυλο εκείνο που επί ώρες ακουμπάει την σκανδάλη έτοιμο να γαζώσει τον καθένα που είναι κίνδυνος για αυτά που τόσα χρόνια κλέβουν οι βιομήχανοι από την δικιά μας πλάτη; Πως μπορεί να δείξεις την αγάπη σου για κάτι που θα μπορούσε να είναι μια μελλοντική σφαίρα σε κάποιο κορμί; Και καλό είναι να μην ξεχνάμε την συγγνή δολοφονία - γιατί αυτή ήταν πράγματι συγγνή - του Κουμή και της Κανελλοπούλου που πέσαν κάτω από τα αλεπάλληλα χτυπήματα γκλόπς στο κεφάλι το Νοέμβριο του '80. Να μην ξεχνάμε τις σφαίρες ενάντια στα παιδιά που αρνήθηκαν να σταματήσουν με την μηχανή γιατί πιθανόν δεν είχαν δίπλωμα ούτε και ρόλο των αστυνομικών στις απερ-

εγραφές το άρθρο στην Γερμανία που είναι και το είδωλό σου μέσα σε μία μόνο εβδομάδα έσκασαν 8 βόμβες σε ένδειξη συμπαράστασης στους 40 απεργούς πείνας πολιτικούς κρατούμενους της RAF σε αντίστοιχες Αμερικανικές, Γαλλικές, Αγγλικές πρεσβείες.

Μας λέει ο Φίλιας γεμάτος πόνο και στοργή για τους νέους ότι η "πατρίδα μας η Ξακουστή στα πέρατα" Ελλάδα είναι κέντρο εμπορίας οκληρών ναρκωτικών. Αλλά ας αφήσουμε τα αστεία, όλοι ξέρουν και σπ' όλους καλύτερα ο ίδιος ο Φίλιας ότι ο κεντρικός φορέας διοχέτευσης της ηρωίνης είναι εκείνοι που εμφανίζονται σαν οι υπέρμαχοι της καταπολέμησης της. Και καλά θα κάνει ο κ. Φίλιας να μας πεί τι γίναν οι τόνοι ηρωίνης που πιάστηκαν στο "Doris" και που αίγουρα δεν καταστράφηκαν και πως εξηγεί αυτός ότι η "αγορά" έχει γεμίσει από ηρωίνη του ίδιου τύπου με αυτόν που πιάστηκε στο "Doris".

Λυπάται ο κ. Φίλιας που δεν έχουν ακόμα πιαστεί οι εκτελεστές των Γουέλς, Μπάμπαλη, Μάλιου, Πέτρου, Αθανασιάδη και Τσαντές. Λυπάται ο "κύριος" Φίλιας γιατί σκότωσαν τους πράκτορες της CIA τους αρχιβασιαντές και "ομοειδότες του" της χούντας, λυπάται τέλος που σκότωσαν τον Αθανασιάδη ένα από τα μεγαλύτερα καθήκια του τύπου.

Μετά ο Φίλιας συνεχίζει με έξι προτάσεις που φέγγουν και αστράφτουν:

1) Να φτιαχτεί αρχείο και μηχανισμός πληροφόρησης ή με άλλα λόγια να γίνει εκτεταμένη φακελοποίηση των πολιτών και να γίνει σοβαρή σύνδεση του επαρχιακού δικτύου πληροφόρησης καθώς και να αναπτυχθούν σχέσεις με τις ξένες αστυνομίες.

2) Σαν δεύτερη πρόταση, μας λέει ότι πρέπει να μπει και η επιστήμη στην υπηρεσία της καταστολής, κάτι παρόμοιο με τις γερμανικές, αμερικανικές κλπ. αστυνομίες.

3) Τρίτη πρότασή του είναι η εξειδίκευση των αστυνομικών με ειδική συστηματική εκπαίδευση για την καλύτερη αποτελεσματικότητά τους (όχι κ. Φίλια μας φτάνουν τα ΜΑΤ και το ΜΕΑ δεν θέλουμε άλλους).

4) Να γίνει συστηματική εκπαίδευση στην οπλοχρησία (βλέπετε οι αστυνομικοί που χτύπησαν τον μηχανάβιο στην πλάτη και όχι στο κεφάλι ("ερασιτέχνες δηλαδή").

5) Ότι οι αστυνομικοί πρέπει να απασχολούνται αποκλειστικά και μόνο με την καταστολή και όχι με εξω-αστυνομικές δουλειές (έγγραφο στρατολογίας, υπουργείου Οικονομικών).

6) Τέλος, σαν έκτη πρόταση μας λέει ότι η καμένη αστυνομία δεν διευκολύνεται από το κράτος (άκουσαν-άκουσαν), που ατονεί σε σοβαρότατους νόμους, όπως η μη εφαρμογή του αλκολικού τέστ, της ζώνης ασφαλείας και των μέτρων που προβλέπει ο ΚΟΚ για λόγους υποτίθεται δημοκρατικών παροχών στον λαό, και επομένως το κράτος πρέπει να αφίξει τα λουριά.

Και τελειώνει την ανάλυσή του λέγοντας ότι ο μέσος πολίτης νοιώθει ανασφάλεια για την τροπή της εγκληματικότητας στη χώρα μας. Εμείς πιστεύουμε όμως, παρόλα αυτά που μας λέει ο Φίλιας, ότι αυτό το κλίμα αβεβαιότητας το κινεί το κράτος έχοντας σαν σκοπό (και το έχει καταφέρει ως ένα σημείο) την δημιουργία ρουφιάνων που καρφώνουν την παραμυρική κίνηση αντίδρασης στην αστυνομία, αποτελώντας

παράλληλα και το κυριότερο στήριγμα στην επιβίωση και συνέχιση του βρωμερού έργου της.

Εδώ τελειώνει το άρθρο (αφιέρωμα στην ανάλυση Φίλια) υπενθυμίζοντας στον κάθε Φίλια ότι τα

γίες της ΕΒΚΟ, της ΦΑΓΕ, της Mobil, και πολλά άλλα που δεν θα φτανε ολόκληρο το τεύχος για να γεμίσει.

Μετά ο Φίλιας επιβεβαιώνει τα λεγόμενά του φέρνοντας σαν παράδειγμα γεμάτος οργή τους αναρχικούς που δεν λένε να συμβιβαστούν με την κοινωνία-φυλακή που προτείνει ο Φίλιας, αλλά που αγωνίζονται για μία άλλη κοινωνία που δεν θα βασίζεται σε γελοίους νόμους και στο φόβο αλλά στην αδελφότητα, στην αυτοδιάθεση, στην αγάπη. Αλλά καλύτερα ας αφήσουμε τα όνειρα των αναρχικών για την μελλοντική κοινωνία και ας συνεχίσουμε την "ανάλυση" του Φίλια που ξεφουρνίζει το περιβόητο: "Μια πρόσφατη επίσκεψή μου στην Γερμανία μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω ότι και στον τομέα της αστυνομικής βρισκόμαστε 30-50 χρόνια πίσω όταν είναι προφανές ότι ο "εξευρωπαϊσμός" από την άποψη της ανάπτυξης όλων των μορφών κοινωνικής παθολογίας είναι κάτι παραπάνω από πλήρες".

Ο Φίλιας εδώ μας θυμίζει κάτι ανάμεσα σε νοικοκυρά και κηπουρό που αγανακτεί για την αύξηση των παθογενών μορφών κοινωνικής ανάπτυξης. (Αλήθεια δεν είναι πολύ εic ο τρόπος που το λέει). Όπως ο κηπουρός μιλάει για την ανάπτυξη των ζιζανιών, έτσι και ο Φίλιας για την ανάπτυξη της ασυνόμησης. Ξεχνάς Φίλια ότι την στιγμή που

καταταγούν, και επομένως αν ήθελαν μπορούσαν να μην καταταγούν, και να κάνουν οποιοδήποτε άλλη δουλειά.

Συνεχίζοντας ο Φίλιας εξυμνεί τον Σκουλαρίκη για την εξανθρωπιστική των γηπέδων. (Αλήθεια τι πιο ωραίο από το να βλέπεις 200 μπάτσους να έχουν βάλει στην μέση καμιά 100σταριά χούλιγκανς και να τους πηγαίνουν στο γήπεδο σαν τα πρόβατα στην στάλη; Σκουλαρίκη τα έλιγα!). Και τελειώνει την πρώτη ενότητα του κεμένου λέγοντας ότι όλα αυτά τα καλά δεν μπορούν να αμφισβητηθούν από κανένα αντικειμενικό παρατηρητή (αλήθεια τι έννοιας κ. Φίλια όταν λες αντικειμενικό παρατηρητή; Γιατί εγώ που θεωρώ τον εαυτό μου αντικειμενικό και έντιμο άνθρωπο (αφού δεν σκοπεύω σε καμιά δόξα και θεωρώ βλακείες αυτά που λες). Γιατί βλακείες και ασφώς επικίνδυνες είναι αυτά που πιστεύεις.

Και μπαίνουμε στη δεύτερη ενότητα, όπου ο Φίλιας αρχίζει να λέει για τα κακά της αστυνομίας (μην τρομάξετε δεν είναι αυτό που φαντάζεστε) αρχίζοντας με θέμα αναεπάρκειας που βέβαια οφείλονται στις προηγούμενες κυβερνήσεις.

"Ένα απ' τα παραδείγματα ανετοιμότητας της αστυνομίας (όπως μας λέει με δακρύβρεχτο τρόπο ο Φίλιας) είναι και η δολοφονία του αστυνομικού στην πρόσφατη ληστεία της τράπεζας, που τόσο έντονα προβλήθηκε από τα μέσα "ενημέρω-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ο Τυφλοπόντικας, ελεύθεριακός ραδιοσταθμός της Αθήνας, καταγγέλει τη νέα τακτική της Αστυνομίας και του Υπουργείου Συγκοινωνιών να συλλαμβάνει ακόμα και ακροατές ελεύθερων ραδιοσταθμών. Ο Τυφλοπόντικας δηλώνει ότι η εκπομπή της Τετάρτης 9/1/85, που περιελάμβανε μεταξύ άλλων και τον περίφημο Καζαμία του 1985, πραγματοποιήθηκε χωρίς να συλληφτεί κανένα μέλος του Τυφλοπόντικα. Συνεπώς, αν και ακροατές του, οι οποίοι σε κοντινό σημείο από την περιοχή εκπομπής άκουγαν και μαγνητοφωνούσαν το πρόγραμμα μας.

Ο Τυφλοπόντικας, υπερασπιζόμενος την ελεύθερη έκφραση, ενάντια στο κρατικό και κοιμητικό μονοπώλιο της πληροφόρησης, συνεχίζει φέτος, για τρίτη χρονιά τις εκπομπές του. Σκοπός του, να συμβάλλει στην δημιουργία ενός αυτόνομου δικτύου πληροφόρησης, επικοινωνίας και σχέσεων που δεν θα ρυθμίζεται από απρόσωπους γραφειοκρατικούς θεσμούς. Ο Τυφλοπόντικας ζητάει ελεύθερο αέρα να αναπνεύσει, ελεύθερο από την ασφυκτική κρατική μεσολάβηση, ελεύθερο από τον κόσμο της μισωτής εργασίας και της παραίτησης. Διεκδικούμε την απελευθέρωση του ραδιοφώνου και κάθε κοινωνικού χώρου από τις ανεξέλεγκτες κρατικές δυνάμεις, που πίσω από την πλάτη μας λυμαίνονται την ζωή μας, παρεμποδίζουν την ελεύθερη έκφρασή μας και καταστρέφουν την δημιουργικότητά μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΡΑΔΙΟΣΤΑΘΜΟΣ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΞΕΧΑΣΤΕΙ

Στις παιδαγωγικές φυλακές της Κέρκυρας, σ' αυτές τις φυλακές που εστά καιρούς, μέχρι και οι αστικές φυλλάδες τις έχουν αποκαλέσει Νταχάου και που ο σημερινός υπουργός δικαιοσύνης Μανγκάκης έχει αναλάβει "προγράμματα καλλιέργειας αυτών των φυλακών", εξακολουθεί να κρατείται ο Δημήτρης Μελέτης με την ποινή των 10 ετών και 20 χρόνων.

Ο Δημήτρης Μελέτης κατηγορείται για ληστεία τραπεζής, ο ίδιος στο δικαστήριο τόνισε πως είναι αναρχικός και τα λεφτά της τράπεζας ανήκουν στον λαό, μίλησε για την νόμιμη ληστεία του κράτους και αρνήθηκε τις κατηγορίες με την έννοια της νομοθετικής και δικαστικής διατύπωσης τους ως ληστεία.

Κρατείται στις φυλακές της Κέρκυρας από τον Μάρτιο του 1981 κι όσο κι αν προσπάθησε να μεταχθεί σ' άλλες φυλακές αυτό δεν κατορθώθηκε. Η παρομνή ενός ανθρώπου σ' αυτές τις φυλακές του αι-

σους, ικανοποιεί τον σαδιισμό και τις διαστροφές της δικαστικής εξουσίας και όλου του συρφετού γύρω απ' αυτήν.

Είναι λυπηρό που η συμπαράσταση του απ' έξω από την φυλακή είναι ανύπαρκτη, είναι λυπηρό περισσότερο γι αυτούς που ξεχνάνε πολύ εύκολα.

Η επικοινωνία με τον Δημήτρη Μελέτη είναι πολύ δύσκολη, δικηγόρος δεν υπάρχει για την διευθέτηση πολλών προβλημάτων του με αποτέλεσμα να δίνει την εντύπωση ενός ξεχασμένου ανθρώπου.

Θα έπρεπε επιτέλους σοβαρές περιπτώσεις που είναι τόσο κοντά μας να μας απασχολούν περισσότερο. Θα μπορούσε να γίνει μια καμπάνια γι' αυτή την υπόθεση, να ασχοληθεί κάποιος δικηγόρος μ' αυτήν και να γίνει πλατιά γνωστή.

Στην μικρή Ελλάδα υπάρχει η μοναδική (για την Ελλάδα) περίπτωση του αναρχικού συντρόφου ισοβίτη και δεν πρέπει ποτέ να ξεχνιέται.

Κ.Φ.

μέτρα που προτείνει δεν πρόκειται να πάσουν τόπο για δύο λόγους:

1) Ο λαός έχει έντονες αναμνήσεις από την ασυνόμηση και γενικότερα το ρόλο της αστυνομίας στον καιρό της χούντας, αλλά και μετά, και 2) Γιατί ο σοσιαλισμός που επικαλείται ο Φίλιας και η αστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν στηρίζεται πάνω στους ρουφιάνους τύπου Φίλια, αλ-

λά στην θέληση του λαού για ζωή και αυτοδιεύθυνση.

Αυτό να το θυμάσαι κ Φίλια, και εσύ, κι όποιος άλλος θέλει να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο του λαού για τον κομμουνισμό και την αρχία.

Τούρκος.

Η μουσική σ' αυτό τον τόπο δεν στάθηκε ποτέ έξω απ' τις λαύρες που το σύστημα την είχε εντάξει σε κάποιο συγκεκριμένο ρόλο συνυφασμένο στα χρονικά πλαίσια και στην αναγκαιότητα των περιστάσεων.

Πέρα από κάθε αμφισβήτηση το ελληνικό πόνκ κύλησε πάνω στην κόλλα της καθημερινότητας και στη μουσική καλουπιαστή πραγματικότητα σαν καταλύτης και κατάφερε να χτυπήσει τη γροθιά του πολλές φορές μέσα από ζωντανές συναυλίες αλλά και εγγραφές.

Μια νέα σχεδόν εγγραφή εμφανίστηκε πριν 2 μήνες από την ανεξάρτητη ENIGMA RECORDS με ελληνικά πάνκ συγκροτήματα. Τα συγκροτήματα είναι: οι ΑΔΙΕΞΟΔΟ, οι EX- HUMANS, η GENIA TOY XΑΟΥΣ, οι ΓΚΡΟΒΕΡ από τη Θεσσαλονίκη, οι PANX ROMANA και οι STRESS.

Ο ήχος που βγαίνει ζωντανός και πρωτόγονος μέσα απ' τη μουσική κάθε μπάντας συνδυάζεται με έναν δυναμικό, ανατρεπτικό στίχο και την ανάγκη για μια λύση που σταματά στο καθημερινό αδιέξοδο και αρχίζει στην καθημερινή επανάσταση.

STRESS: "είναι το άγχος σου
ο εφιάλτης σου
τον πόνο, τη γάση σου
ο κίνδυνος στο περιβάλλον σου
είναι ο μηχανισμός
μέσω ο οποίος
παράγει το στρέ"

Εγώ είμαι ο μηχανισμός
της ρουτίνας, ο ρυθμός
είμαι το πρωταρχικό
βα σου γερμένο το εγώ"

ГКРОР

ΚΡΟΒΕΡ: "ό' αυτή την πόλη γεννηθήκαμε όλοι μαζί
ό' αυτή την πόλη ένα σχολείο με κουρσέιμο
ό' αυτή την πόλη είμαστε όλοι κολλημένοι
ό' στο στρατόνι μιας γρανάζιας 55-47-49-42
ό' στο στρατόνι μιας ελπίδας δε τον δίνει το ξανά
ό' στο στρατόνι που το έχει σου φέρνει ξανά"

4

EX-HUMANS: "πεθαίνεις κι αγωνίζεσαι - για άδεια ιδανικά πετάς απ' το κλουβί σου - και ξέρω τα όλα αυτά σταμάτα κι άλλαζε ζωή - την αι' το χρόνο ναρκοθείς σήκω πάλαψε και συ - κατάστρεψε τον κρατορμό, μαρτύρησας το κεφάλι

PANX ROMANA: "στο σχολείο σου δίνουν σκατά
στο στρατό σου αλλάζουν τα μυαλά
σε κάνουν πολιτή με το δικό τους τρόπο
σε κάνουν ρομπότ με το δικό τους νόμο..."

ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ: "δικαιώματα που ξέρατε τώρα δεν υπάρχουν
υπάρχει μια σκοτάδιση και μια τυφλή ησυχία
με την εκμετάλλευση και τον ήπιο φόβο
οι μελάνες οι αρχηγόι σου γυάινε την ψυχή
δεν είν' δημοκρατία, δεν είν' ελευθερία
είναι μόνο μια πιασταφροκρατία

[illegible]

Τα πρώτα πάνκ συγκροτήματα στην Ελλάδα άρχιζαν να εμφανίζονται στις αρχές του '80. Είναι λοιπόν αξιοσημείωτο, πως η πρώτη συντονισμένη προσπάθεια του ελληνικού πάνκ γίνεται στο τέλος του '84. Κι είναι πραγματικότητα πως το μουσικό πάνκ κίνημα δύσκολα θα μπορούσε να γίνει μόδα, αφού στην Ελλάδα εκφράζει αντιεξουσιαστικές και αντικρατικές τάσεις και προτάσεις, και μια προσπάθεια ανατροπής του κοινωνικού κατεστημένου. Η Διατάραξη Κοινής Ησυχίας βγάζει στον αέρα την σχέση και την αντίθεση των πάνκ στην Ελλάδα, με την καθημερινή ζωή, την εξουσία, το κράτος, το στρατό, την οικογένεια, το σχολείο. Ο κόσμος τελευταία έχει αρχίσει να ανταποκρίνεται στο βασικό αίτημα των πάνκ συγκροτημάτων, την ακρόαση, ενώ τα ίδια τα συγκροτήματα συνεχώς τρέχουν σε κάθε συναυλία που γίνεται για να καταφέρουν να κάνουν γνωστά τα μηνήματά τους. Έτσι τα βρίσκουμε σε συναυλίες με χαρακτήρα πολιτικής αμφισβήτησης, όπως σ' αυτές ενάντια στην κρατική καταστολή και την υπόθεση των στρατιωτών. Αν σκεφτούμε πως για να φτιάξεις συγκρότημα σήμερα και να επιβιώσεις στο χώρο χωρίς να χαθείς, ταγμένος στην επιθυμία να πολεμήσεις το κατεστημένο μέσα απ' τη μουσική και το στίχο, χρειάζονται χρήματα για τα όργανα και κουράγιο και θέληση για τους στόχους, τότε μπορούμε να καταλάβουμε πόσο δύσκολος είναι ο ρόλος αυτών των συγκροτημάτων που εκτός από κάποιον δίσκο, στηρίζουν τη συνέχειά τους, στις ζωντανές εμφανίσεις τους (με πολύ μικρές απολαβές) σε νυχτερινά πάμπς της πόλης.

Στους απόκληρους της ελληνικής κοινωνίας: συνεχίστε τούτο τον πόλεμο μέχρι το τέλος του ενάντια στην ανοχή της καθημερινότητας και κόντρα στο ελληνικό μουσικό κατεστημένο.

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ενάντια στα αφεντικά και το κράτος!

Άμεση δράση σημαίνει το να μην είσαι ποτέ υποχρεωμένος να πεις ότι λυπάσαι για κάτι.

Θα μπορούσε να ήταν μια ομάδα γειτόνων που μπλοκάρουν μια επικίνδυνη διασταύρωση ή ολόκληρο το προσωπικό ενός εργοστασίου σε άγρια απεργία για επικίνδυνες συνθήκες δουλειάς. Θα μπορούσε να είναι κάποιοι άνθρωποι που ξεκινάνε μια κο-οπερατίβα για την στέγαση ή την τροφή με σκοπό να αντισταθούν στο ψηλό κόστος ζωής, ή μια ομάδα αλληλοβοήθειας για την ανταλλαγή πληροφοριών.

Οποιοδήποτε μορφές και αν παίρνει, άμεση δράση σημαίνει ότι κάποιοι άνθρωποι παίρνουν τον έλεγχο

αίσθηση της ατομικής και συλλογικής τους δύναμης. Αισθήματα αλληλεγγύης και κοινότητας δημιουργούνται ανάμεσα σε ανθρώπους που δουλεύουν μαζί να λύσουν τα αμοιβαία τους προβλήματα. Συχνά οι καμπάνιες της άμεσης δράσης οδηγούν στο σχηματισμό άμεσα δημοκρατικών και συμμετοχικών οργανώσεων, όπως ομάδες συγγένειας, κο-οπερατίβες και αποκεντρωμένες ομοσπονδίες.

Αυτές οι θεσμικές εκφράσεις της άμεσης δράσης μπορούν να χρησιμεύσουν σαν μοντέλο και βάση για μια μελλοντική κοινωνία, μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και ειδικούς, όπου οι άνθρωποι θα απολαμβάνουν αλη-

γούνται από τους εξουσιαστικούς θεσμούς. Η άμεση δράση μπορεί να είναι νόμιμη ή και παράνομη, βίαιη και μη βίαιη, ανάλογα με τις περιστάσεις και τους ανθρώπους που περιεμπλέκονται. Πορείες διαμαρτυρίας είναι συνήθως μορφές πολιτικής δράσης αλλά όταν κηρύσσονται παράνομες από τις αρχές, μπορούν να μετατραπούν σε άμεση δράση, ένα μέσο με το οποίο οι άνθρωποι ανακαταλαμβάνουν τον δημόσιο χώρο αφηφώντας την εξουσία.

Η πολιτική ανυπακοή μπορεί να είναι μια μορφή άμεσης δράσης, σαν τις περίφημες καταλήψεις εργοστασίων και τις "πορείες ελευθερίας" στο ρατσιστικό

Όταν αποφασίζεται η εισαγωγή μιας έννοιας σε μια κοινωνία και σε μια δοσμένη πολιτική σκηνή, πρέπει να γίνεται σαφές το τι χτυπιέται και τι τι προωθείται. Στην Ελλάδα σήμερα έχουμε σαν δεδομένα: την τεράστια βαρύτητα του Κράτους και των μηχανισμών του σε όλες τις όψεις της κοινωνικής δραστηριότητας και τον ασφυκτικό έλεγχο κάθε δραστηριότητας κοινωνικής. Από την άλλη μεριά έχουμε δεδομένο τον Κρατισμό της πολιτικής σκηνής (όλα τα κόμματα και τα υπό αυτά συνδικάτα, κάνουν εκκλήσεις μέσα από τις κινητοποιήσεις τους είτε για αλλαγή νόμων είτε για κατάργηση άλλων, είτε για μεγαλύτερες παροχές. Όλα τα κόμματα παλεύουν για να μην μένουν έξω από την πολιτική σκηνή πολύ λίγα πράγματα άλλαξαν στην ουσία. Η πολιτική είναι σε μικρότερο βαθμό πελατειακή τώρα λόγω της επιτυχίας του ΠΑΣΟΚ να καταστρέψει τα παχυντικά πελατειακά δίκτυα, το πόσο μόνιμη είναι αυτή η "αλλαγή" απομένει να το δούμε. Πολύ πιο ανησυχητικός όμως, είναι ο κρατισμός και η μεγάλη φτώχεια της λεγόμενης "κοινωνίας των πολιτών", δηλαδή, ο κρατισμός και η φτώχεια της κοινωνικής ζωής του σύγχρονου Έλληνα: όλα τα προβλήματα ακόμα και τα πιο μικρά συνοδεύονται από κατάρες για την κρατική ανεπάρκεια και ευχές για μια κρατική επέμβαση. Το κράτος καλείται να μεσολαβήσει παντού. Αυτή είναι και η πεμπτοσύνη της σύγχρονης εξουσίας, η μεσολάβηση που πάντα αυξάνει την γνώση της καταστολής. Μέσα σε αυτόν τον κοινωνικό περίγυρο και αντλώντας από τις εμπειρίες του κοινωνικού κινήματος Διεθνώς, καθώς και από την δική μας ζωή ρίχνουμε στην μάχη την έννοια και την πρακτική της Άμεσης Δράσης πρώτα απ' όλα ενάντια στις κρατιστικές αντιλήψεις της κοινωνίας προετοιμάζοντας την δική μας αυτενέργεια και δράση για την λύση πολλών προβλημάτων, ενάντια στα κόμματα και τους εργοστασιάρχες (δεξιούς και αριστερούς) για μια αμεσολάβητη δράση, για τον ουσιαστικό έλεγχο των αποφάσεων που ρυθμίζουν τις ζωές μας, για την αυτοδιεύθυνση των παραγωγών, ενάντια στο Κεφάλαιο, το Κράτος και όλους τους θεσμούς τους, για μια κοινωνία θεμελιωμένη σε μια νέα κοινότητα αναγκών και επιθυμιών των ανθρώπων και σε ένα επανοπροσδιορισμό της ελευθερίας

κάποιας όψης της ζωής τους στα χέρια τους, είτε στο ατομικό, είτε στο ομαδικό, είτε στο μαζικό επίπεδο, αντιστεκόμενοι στις εντολές των αρχών και υπερφαλαγγίζοντας τα καθιερωμένα κανάλια εξουσίας. Ανά να ελαφρύνονται στα αφεντικά, στους γραφειοκράτες, στους μπάτσους και τους πολιτικούς, οι άνθρωποι βασίζονται στους εαυτούς τους και στην συλλογική τους ισχύ, καθώς αντιλαμβάνονται ότι όλοι αυτοί οι μεγάλοι "επιλυτές προβλημάτων" στην ουσία είναι μέρος του προβλήματος.

Η Άμεση Δράση είναι διαφορετική από την "πολιτική" δράση, η οποία σημαίνει την επιρροή ή την απόκτηση εξουσίας μέσα από έμμεσους δρόμους και όχι μέσα από την ενδυνάμωση των ανθρώπων. Οι "πολιτικές" τακτικές περιλαμβάνουν τις ομάδες πίεσης στο κοινοβούλιο, ψηφοφορίες και διαδηλώσεις. Μερικές φορές, η πολιτική δράση είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για την επίλυση συγκεκριμένων προβλημάτων, ιδιαίτερα όταν οι αντιτιθέμενες δυνάμεις είναι τόσο δυνατές που μια άμεση αντιπαράθεση θα ήταν αυτοκτονία. Αλλά σε περιπτώσεις όπου η άμεση δράση είναι κατάλληλη, οι συνέπειες και οι προνοήσεις της χρήσης της είναι φοβερά πιο σημαντικές.

Το να επιλέγεις την άμεση δράση σημαίνει να ασκείς το δικαίωμα σου και την ικανότητα να παίρνεις τις σημαντικές αποφάσεις που επηρεάζουν την ζωή σου. Είναι το να βάζεις τους δικούς σου στόχους και προτεραιότητες - χωρίς να ζητάς άδεια, και χωρίς να ζητάς συγνώμη - και μετά να τα επιτυγχάνεις μέσα από τις ίδιες σου τις πράξεις, ανεξάρτητα από ή ακόμα και αφηφώντας την εξουσία. Η Άμεση Δράση δεν είναι απλά μια τακτική. Είναι το ίδιο το μέσο δημιουργίας και στήριξης μιάς ελεύθερης κοινωνίας. Ο μόνος τρόπος να μάθεις να είσαι ελεύθερος είναι το να δρας ελεύθερα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Η άμεση δράση έρχεται να λειτουργήσει σε δύο κυρίως τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας και όλες οι συγκεκριμένες τακτικές που χρησιμοποιούνται είναι ιδιαίτερες για τον κάθε τομέα.

1) Στην αντιμετώπιση μιάς εχθρικής εξουσίας (πολιτική αρένα) - οι τακτικές περιλαμβάνουν μπλοκαρίσματα, αποκλεισμούς, μπουκοτάρισμα, σαμποτάζ, απεργίες, παράνομες πορείες και καταλήψεις.

2) Στην επανοικοδόμηση της ζωής μας (Κοινωνική αρένα) - ομάδες αλληλοβοήθειας και αυτοβοήθειας, κο-οπερατίβες, εναλλακτικοί θεσμοί, ιδιαίτερες κουλτούρες και τρόποι ζωής, ριζοσπαστική θεραπεία.

Η Άμεση Δράση δίνει στους ανθρώπους την

θινό έλεγχο πάνω σε κάθε όψη της ζωής τους, διαχειριζόμενοι την κοινωνική ζωή συνεργατικά χωρίς κυριαρχία ή ιεραρχικές δομές εξουσίας. Η ουσία της Άμεσης Δράσης είναι ότι είναι "αμεσολάβητη", πράγμα που σημαίνει ότι κανένας θεσμός, επαγγελματικός ή εξουσιαστικός δεν παράγει την δράση (μεσολαβεί) για σένα. Αλλά τότε, τι διακρίνει την Άμεση Δράση από άλλες μορφές αμεσολάβητης δραστηριότητας, όπως, πολιτική ανυπακοή, ένοπλη πάλη, φιλελεύθερες και ριζοσπαστικές σφήνες στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ή ακόμα και φασιστικές, τραμπούκικες τακτικές. Η αλήθεια είναι, ότι δεν υπάρχει καθαρή γραμμή που να τα χωρίζει. Για τους σκοπούς αυτής της έκδοσης, άμεση δράση σημαίνει δραστηριότητες στις οποίες εμπλέκονται συνηθισμένοι άνθρωποι που αποπειρώνται να λύσουν συγκεκριμένα προβλήματα που δημιουρ-

Direct Action

Νότο, από μέρους του κινήματος για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων. Αλλά σε άλλους καιρούς οι πράξεις πολιτικής ανυπακοής είναι κυρίως συμβολικές διαμαρτυρίες ενάντια σε κάτι, παρά άμεσες απόπειρες ανακατάληψης κοινωνικού και προσωπικού ελέγχου πάνω στην ζωή. Οι άνθρωποι που αναμειγνύονται στην πολιτική ανυπακοή συχνά επιτρέπουν στους εαυτούς τους να υποστούν συλλήψεις "λόγω ανυπακοής προς τις αρχές", επειδή θεωρούν την εξουσία νόμιμη και αντιτίθενται μόνο σε συγκεκριμένους νόμους και πολιτικές.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΩΝ

Από την άλλη πλευρά άνθρωποι που επιδίδονται στην άμεση δράση δεν βλέπουν καμιά ανάγκη να δικαιολογηθούν. Η άμεση δράση είναι μια ιδέα πολύ πιο ανατρεπτική από την πολιτική ανυπακοή. Δεν αποσκοπεί στη μεταρρύθμιση ή τον επηρεασμό της κρατικής εξουσίας αλλά στην υπονόμησή της, που κατορθώνεται με το να γίνεται σαφές πόσο περιττή και βλαβερή είναι αυτή η εξουσία.

Όσο για την ένοπλη πάλη, απαιτεί ένα τελείως διαφορετικό είδος οργάνωσης και προσωπικής δέσμευσης από την άμεση δράση. Δεν είναι ο καθένας ικανός ή προετοιμασμένος για να συμμετάσχει στις δραστηριότητες ενός αντάρτικου των πόλεων, ενώ η άμεση δράση είναι κατ' αρχάς κάτι που μπορεί να κάνει ο καθένας. Οι αιρετοί ενώ εξακολουθώ να είμαι πιο ικανοί, πρόθυμοι, και τα άμεσα αποτελέσματά της λιγότερο απτά. Συχνά οι ομάδες ένοπλης πάλης διαχωρίζονται από τον λαό για τον οποίο μάχονται, ενώ η πεμπτουσία της άμεσης δράσης είναι το να αγωνίζονται οι άνθρωποι για τον εαυτό τους, απορρίπτοντας όσους ισχυρίζονται πως αντιπροσωπεύουν τα "αληθινά συμφέροντα" τους, είτε αυτοί είναι επαναστάτες είτε κυβερνητικοί αξιωματούχοι. Όταν όμως οι άνθρωποι καταφεύγουν οι ίδιοι στη βία για να προστατεύσουν την κοινότητά τους από ρατσιστικές επιθέσεις ή το περιβάλλον τους, από οικολογική καταστροφή, τότε επιδίδονται σε άμεση δράση.

Εξαιτίας του αντικοινοβουλευτικού χαρακτήρα της, η άμεση δράση μερικές φορές συγχέεται με την τραμπούκικη τακτική των δεξιών και φασιστικών ομάδων. Όμως ο αντικοινοβουλευτισμός δεν πρέπει να συγχέεται με την αντιδημοκρατικότητα. Ενώ η άμεση δράση αντιτίθεται ριζικά στην κοινοβουλευτική δημοκρατία, η άμεση δημοκρατία είναι στην πραγματικότητα μια μορφή άμεσης δράσης.

Οι φασίστες αντιτάσσονται σε κάθε μορφή δημοκρατίας. "Άμεσης ή έμεσης". Το μέλημα τους δεν είναι η ισχυροποίηση ή απελευθέρωση των ανθρώπων, αλλά ο εξουσιασμός και η καταπίεση τους. Οι οργανώσεις τους είναι αντιδημοκρατικές, αυταρχικές και ακολουθούν παραστρατιωτικές κατευθύνσεις: οι στόχοι τους είναι αποκρουστικοί όπως τακτική κι αν χρησιμοποιήσουν. Εκείνο που διακρίνει τις φασιστικές ομάδες δεν είναι η χρησιμοποίηση της άμεσης δράσης, αλλά η χρησιμοποίηση του σωματικού εκφοβισμού και της ένοπλης βίας εναντίον του καθένα που τους αντιτίθεται. Οι μέθοδοι αυτές ταυρίζουν στην κρατική εξουσία, όπως επανειλημμένα έχουν αποδείξει οι ίδιοι οι φασίστες, ενώ η άμεση δράση είναι βαθύτατα αντικρατιστική, αντιεξουσιαστική και απελευθερωτική.

Ο όρος "Άμεση Δράση" πρωτοχρησιμοποιήθηκε από εργάτες αγωνιστές (αναρχοσυνδικαλιστές) προς τα τέλη του 19ου αιώνα, για να υποδηλώσει οποιαδήποτε αμεσολάβητη μέθοδο ταξικής πάλης των εργατών ενάντια στους οικονομικούς και πολιτικούς καταπιεστές τους. Στις μεθόδους αυτές περιλαμβάνονταν οι γενικές απεργίες, οι λευκές απεργίες, οι επιβραδυντικές απεργίες, οι "άγριες" απεργίες, οι καταλήψεις εργοστασίων, τα σαμποτάζ και τα μπουκοτάζ.

Το κίνημα των Βρετανίδων Σουφραζέτιν γρήγορα υιοθέτησε παρόμοιες μεθόδους άμεσης δράσης στην καμπάνια του για την απόκτηση εκλογικού δικαιώματος από τις γυναίκες. Επίσης, τα ειρηνιστικά κινήματα και τα κινήματα για τα πολιτικά δικαιώματα, από τον Γκάντα και μετά υποστήριξαν και εφαρμόσαν μεθόδους άμεσης δράσης, και ιδίως τη μη βίαιη αντίσταση κατά της εξουσίας.

Η άμεση δράση είναι σήμερα ζωντανή και ανθηρή. Ο μαζικός της χαρακτήρας αντικαθρεφτίζεται σε κινήματα μεγάλου αναστήματος, όπως οι καταλήψεις σπιτιών, το αντιπυρηνικό και η πολωνική αλληλεγγύη ή η προσαρμοστικότητα της ως μέσου προσφυγής του ατόμου μπορεί να διαβαστεί σε κάθε είδους στατιστικές, από τις συστηματικές απουσίες των εργαζομένων απ' τη δουλειά, μέχρι τις κλοπές στα καταστήματα και τα σαμποτάζ: οι δυνατότητές της να βοηθήσει την ανάπτυξη του ανθρώπου μπορούν να μετρηθούν από τον πολυπλασιασμό των δικτύων αλληλοβοήθειας για την συντριβή των στερεοτύπων του σεξισμού και για την προώθηση της ανθρώπινης απελευθέρωσης. Σε μια εποχή όπου το Κράτος, τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα και οι επαγγελματικοί φορείς επιδιώκουν τον ολόκληρο απόλυτο έλεγχο της ανθρώπινης ζωής και δραστηριότητας, είναι καλό να έχουμε έναν όσο στο μανίκι μας.

από το αρχείο της «Αλληλεγγύης»

ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΒΙΑΣ ΚΕΙΜΕΝΟ 1ο του βρετανού συντροφού Τζακ Μακάρντλ

Πολύ συχνά στο παρελθόν, η στάση μας απέναντι σε "πράξεις αντίστασης" (όπως η βομβιστική ενέργεια στη σχολή των μπάτσων στο Wakefield το Νοέμβριο) περιστρέφονταν απλά στο επίπεδο του αν είμαστε υπέρ ή κατά της "βίας". Θα ήταν ανόητο να υποστηρίξουμε πως είμαστε υπέρ της βίας, αλλά αν αποδεχτούμε την πραγματικότητα της αντίστασης, τότε πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για όλα όσα περιλαμβάνει. Εξάλλου αν εμείς σηκώνουμε μια μαύρη σημαία, δεν σημαίνει ότι είμαστε αυτόματα υπεύθυνοι αν κάποιοι άλλοι παρεξηγούν το νόημά της.

Δεν πρέπει να χάνουμε τον καιρό μας φιλονικώντας για το πως θα αγωνιστούμε ενάντια στους εχθρούς μας. Το ζήτημα είναι να προσπαθούμε να θέσουμε όλες αυτές τις ενέργειες κάτω από μια κριτική σκέψη, για να καταφέρουμε, έτσι, να βελτιώσουμε την αποτελεσματικότητα του αγώνα μας, οποιανδήποτε μορφή και αν περικλείει. Γιατί τελικά το θέμα μας δεν είναι η αντίθεση μεταξύ βίας και μη βίας σαν ακρογωνιαίος λίθος της επαναστατικής δραστηριότητας, αλλά αν τα μέσα που επιλέγουμε κάθε φορά μας βοηθάνε στη δουλειά μας. Το βέβαιο πάντως είναι ότι η χρησιμοποίηση της πολιτικής βίας δεν εξαρτάται από κάποιες ιδιοτροπίες ούτε και είναι χαρακτηριστικό ανώμαλης προσωπικότητας των ατόμων που την κάνουν. Εξαρτάται άμεσα από τις κρατούσες κοινωνικές συνθήκες. Όπως και το σύνολο (και η βία) της αντίστασης βρίσκεται σε άμεση σχέση με το σύνολο της καταστολής που υπάρχει.

Η αντίσταση δεν γίνεται με την έννοια της συμβολικότητας αλλά με την έννοια της υπεράσπισης του εαυτού σου απ' την επίθεση που δέχεσαι καθημερινά. Το σύνολο της δύναμης που χρησιμοποιείς και ο βαθμός της απαραίτητης βίας διαφέρει, ανάλογα με το πόσο μεγάλη είναι η απειλή και πόσο υψηλό είναι το επίπεδο της καταστολής. Βέβαια πριν αποκτήσεις την ικανότητα να γνωρίζεις πόση δύναμη χρειάζεσαι ενάντια σε "κάτι" πρέπει πρώτα να έχεις ένα ξεκάθαρο στόχο για να παλέψεις. Τι είναι δηλαδή αυτό που προσπαθείς να πετύχεις και ποιους θεσμούς προσπαθείς να προβοκάρεις με τις πράξεις σου;

Η βομβιστική ενέργεια στο Wakefield είχε σαν αποτέλεσμα να ανοίξει μια τρύπα στο φράχτη μιας φυλακής και να σπάσουν 7 παράθυρα. Η ομάδα που ανέλαβε την ευθύνη, έγραφε στην κοινοποίηση που έκανε: "Αποφασίσαμε να τινάσουμε στον αέρα το Κέντρο Εκπαίδευσης των Δεμοφυλάκων σας". Αν αυτός ήταν ο σκοπός, τότε 7 σπασμένα παράθυρα και μια τρύπα στο φράχτη, δεν είναι τίποτα. Ξίγουρα καλύτερη είναι μια προσπάθεια που ίσως ξεφεύγει από τη "συνολική" νίκη, παρά η σπράξη που σημαίνει "συνολική" ήττα. Όμως αν ο σκοπός ήταν να σπάσουν κάποια παράθυρα, δυο άτομα με τούβλα θα μπορούσαν άνετα να είχαν κάνει μεγαλύτερη ζημιά. Έτσι θα διαφύλασσονταν τα σπάνια αποθέματα εκρηκτικών για να χρησιμοποιηθούν με πιο αποτελεσματικό τρόπο στο μέλλον. Γιατί τα μέσα της αντίστασης, πρέπει να είναι ραμμένα ακριβώς στα μέτρα της δουλειάς που προσρίζεται. Η καταστροφή ενός κτιρίου θα μπορούσε να επιτευχθεί ευκολότερα και με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα αν για παράδειγμα, καίγονταν με βενζίνη που θα πεταγόταν μέσα και θα άναβε. Βέβαια, όλοι μαθαίνουμε πως να αντιστεκόμαστε αποτελεσματικά μόνο προσπαθώντας και μαθαίνοντας απ' τα λάθη μας. Κάθε επαναστατικός πυρήνας "Άμεσης Δράσης" ξεκινά από το τίποτα και κάνει την εκπαίδευσή του στη πορεία του. Το ζήτημα είναι πως σε ότι κάνουμε πρέπει πάντα να προσπαθούμε να πετύχουμε το μεγαλύτερο δυνατό αποτέλεσμα με το λιγότερο κόστος.

Η ενέργεια αυτή μήκε στις πρώτες σελίδες των περισσότερων εφημερίδων για δυο

λόγους κυρίως: 1) Το μέσο που χρησιμοποιήθηκε (μια βόμβα) και 2) το όνομα που χρησιμοποιήσε η ομάδα που το ανέλαβε (κίνημα αντίστασης Οργισμένων Τοξιαρχών). Χρησιμοποιήθηκε δηλαδή πάλι η κλασική "θεματική συνταγή" που κάνει κάποια πράξη αξία να αποσχολήσει τον τύπο άσχετο με το πια ήταν τα αποτελέσματά της. Αυτό τονίζει ένα σοβαρό φαινόμενο. Κάποια ασήμαντη κατοχή εκρηκτικών δηλαδή, και ένα γνωστό όνομα δίνει μεγαλύτερη δυνατότητα στο να προβληθεί από τύπο, ενώ μαζικότερες και λιγότερο "θεματικές" (αν και όχι απαραίτητα λιγότερο αποτελεσματικές) ενέργειες αντίστασης (όπως η άρνηση να πληρώσεις το νοίκι) περνούν απαρατήρητες.

Η χρήση βίας δεν είναι αναγκαστική για αυτούς που ζητούν να αντισταθούν στην καταπίεση αλλά κανένας δεν μπορεί να την αποκλείσει: Ο φιλειρηνισμός είναι η αντίφαση της επαναστατικής πρακτικής. Φυσικά δεν έχουν όλοι τις ίδιες δυνατότητες ή ευκαιρίες. Η αποτελεσματικότητα της αντίστασης δεν απαιτεί από τον καθένα να γίνει ανάρτης των πόλεων, απλά να κάνει αυτό που μπορεί όσο αποτελεσματικότερα γίνεται. Η επιλογή της δράσης απ' τη μια ή απ' την άλλη μεριά του νόμου πρέπει να γίνει κατανοητή μόνο σε επίπεδο επιλογής στρατηγικής. "Η παρονομία δεν είναι τίποτα το εξαιρετικό. Μπορεί να συμβεί στον καθένα, τόσο εύκολα όπως περπατώντας στο δρόμο ποτίζοντας σκατά σκύλου". ("Berlin In-domitables", κίνημα της 2ας Ιούνη, Οκτ. '78). Κάθε άμεση μορφή αντίστασης πρέπει να αποδεχτεί της πιθανότητας να περάσει στην παρονομία σε κάποια φάση. Ποτέ δεν πρέπει να βάζουμε φραγμούς στη δράση.

Οι μορφές της αντίστασης θα αλλάζουν ανάλογα με τις ικανότητες κάθε ατόμου. Το θέμα δεν είναι ποιά στρατηγική θα χρησιμοποιηθεί. Η αποτελεσματικότητα της αντίστασης αυξάνει ανάλογα με το συνολικό άθροισμα της κάθε στρατηγικής και τακτικής που ενεργοποιούμε. Ο δικός μας σκοπός είναι μόνο να πιέσουμε ακόμα περισσότερο τη γενική γραμμή της επίθεσης, με όσο το δυνατό μεγαλύτερη οικονομία στις προσπάθειες και τα αποθέματα. Το "αντάρτικο" είναι μια μέθοδος αντίθεσης από μια θέση σχετικής αδυναμίας ενάντια σε μια δυνατότερη εχθρική δύναμη, δεν είναι φωτοαντίγραφο κάποιας μοναδικής μορφής πάλης. Οι αυθόρμητοι ξεσηκωμοί και οι οργανωμένες ενέργειες από "ένοπλους πυρήνες" έχουν και τα δυο να παίξουν κάποιο ρόλο. Η "αντάρτικη" μέθοδος είναι για να εκμεταλλευτεί όλες τις δυνατές πιθανότητες και ηγείας για την μετατροπή της αδυναμίας σε δύναμη. Καλύτερα να επιχειρείς μια μη θεματική ενέργεια που πετυχαίνει το στόχο της, από το να περιμένεις -ελπίζοντας να συσσωρευθείς αποθέματα για κάτι πιο θεματικό που ποτέ δεν έρχεται- και έτσι να αδρανοποιείσαι. Όμως αυτό προϋποθέτει να χρησιμοποιείς τα αποθέματά σου με οικονομία για να πετύχεις το στόχο σου. Ενδεικτικό παράδειγμα της έλλειψης οικονομίας στη πολιτική βία είναι το εξής: Στις συγκρούσεις μας με την αστυνομία όποτε εμείς είμαστε λίγοι σε αριθμό και αυτοί έχουν δύναμη υπάρχουν συνήθως κάτι θερμόαιμοι που θα πετάξουν τους εαυτούς τους μπροστά στα συμπαγείς "μπλέ τείχος" και θα μπλεχτούν σε μια ανούσια χειρονομία αντίστασης. Όταν η ισορροπία δυνάμεων στρέφεται εναντίον μας και έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια συμπαγή σιδερένια αντί να βρίσκουμε τρόπους που να συντρίβουν αυτές τις "λέρες" στεκόμαστε απέναντί τους κόνοντας τελικά ανούσιο χαβαλέ!! Το κύριο δόγμα της επαναστατικής σκέψης - ΧΤΥΠΑ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΚΙ ΕΣΥ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΣ - αγνοείται τελείως.

Στο βαθμό που επαναλαμβάνουμε διαρκώς δίνουμε το δικαίωμα στους κρατούντες να

μαθαίνουν και να καταλαβαίνουν κάθε φορά τις κινήσεις μας αποκτώντας έτσι τη δυνατότητα καταστολής της αντίστασής μας. Η επαναστατική στρατηγική μπορεί να ολιγωρεί πρόσκαιρα για να κερδίσει χρόνο και να χρησιμοποιήσει αυτό το χρόνο για να παράγει τη θέληση (τη θέληση για αντίσταση σε ακόμα μεγαλύτερο αριθμό ατόμων). Μ' αυτή τη στρατηγική πετυχαίνεις σε όλη σου τη ζωή. Γιατί ή θα αφήσεις την εξουσία να σε καταστρέψει καθημερινά ή θα την αναγκάζεις συνέχεια να χάνει. Έτσι χτύπα πίσω απ' τη μάσκα και τρέχα στην ασφάλεια. ΠΟΤΕ ΜΗ ΓΙΝΕΣΑΙ ΣΤΟΧΟΣ.

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΜΙΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΥΤΗ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ. Ταυτόχρονα όμως, δεν μπορούμε να σκεφτόμαστε πάντα τον αντίκτυπο των ενεργειών μας στη κοινωνία, μιας και μας είναι γνωστή η ηθικολογική της δόμηση. Το ζήτημα είναι να φερθούμε έξυπνα, έτσι ώστε με τη πάροδο του χρόνου να γινόμαστε όλο και πιο αποδεκτοί από τον κόσμο. Εάν δεν συμβεί αυτό τότε περνάμε στην απομόνωση που συνοδεύεται από την ανοικτή τρομοκρατία. Απελπισμένες καταστάσεις αποζητούν απελπισμένα μέτρα, που πιθανά δεν θα ενστερνιζόμασταν σε άλλη περίπτωση. Για παράδειγμα στη Δυτ. Γερμανία αυτό οδήγησε αναπόφευκτα απ' τις συμβολικές ενέργειες (εκρήξεις βομβών στις διαδηλώσεις) στην άμεση επίθεση στην

τα στον κρατικό μηχανισμό καταστολής και στον ιμπεριαλισμό, προσωποποιημένη σε άτομα, όπως οι Buback, Ponto, Schleyer, Haig, Kroesen...

Τα πεδία των μαχών πρέπει να έχουν μια δική τους λογική που αφηγή τα καλοστημένα σχέδια της εξουσίας. Γι' αυτό κάθε σχέδιο δράσης πρέπει να είναι τόσο ευέλικτο, ώστε να επιτρέπει τη μεταίωση ή την αναδιοργάνωση ή και ακόμα δυναμικές αλλαγές στην τακτική. Το κίνημα της 2ας Ιούνη πιέστηκε να δεχτεί την κλασική στρατηγική (κράτησε δηλαδή το ένα πόδι στην παρανομία και το άλλο στην νόμιμη πολιτική δράση μέσα σε "κοινωνικές" ομάδες έτσι ώστε να είναι πιο άμεσο από τη RAF στο βωμό της ταξικής πάλης στη Γερμανία). Και έπεσε στη λούμπα της επαγγελματικής επαναστάσεως (όπως και η RAF). Ακριβώς εξαιτίας της άγριας αντίδρασης του κόσμου εναντίον τους το να πιωγουρίζεις μ' αυτό τον τρόπο - σε δραστηριότητες έξω από τη στρατηγική της επίθεσης - είναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Το γεγονός ότι αυτοί που συνελήφθησαν τάχτηκαν με την οργάνωση της RAF δε προκαλεί κατάπληξη γιατί έγινε για να συνεχιστεί ο αγώνας τους απ' έξω. Τελικά πολλές φορές η πρακτική ξεπερνά ορισμένες ιδεολογικές διαφορές (άλλωστε στη RAF ήταν μαρξιστές-λενινιστές ενώ το κίνημα της 2ας Ιούνη ήταν ένα μικτό γκρούπ από αναρχικούς και ελευθεριακούς σοσιαλιστές). Έτσι η δράση των "Επαναστατικών Ομάδων" (RAO) στη Γερμανία σέ-

ως μπορεί να εννοηθεί σαν συνέχεια απ' το σημείο που σταμάτησε η 2α Ιούνη. Η πολιτική βία που παρουσιάζεται σαν επίθεση στην ιδιοκτησία και όχι σε άτομα είναι μια σοβαρή και επικίνδυνη απάτη. Οι βόμβες (και ειδικά ισχυρά εκρηκτικά) είναι πολύ "αδιάκριτα" όπλα. Το να περιμένεις μια βολβιστική ενέργεια να χτυπήσει μόνο την "ιδιοκτησία" χωρίς να χτυπήσει ανθρώπους (έστω και τυχαία) είναι αφέλεια και ανεύθυνο. Αυτό φυσικά δεν καταδικάζει κάποια πράξη αντίστασης, αλλά ζητά να χρησιμοποιείται περισσότερο υπεύθυνα και ειδικευμένα. Γιατί υπάρχει αυτή η αποστροφή στη χρήση πολιτικής βίας εναντίον ατόμων που τους αξίζει τελικά με κάποιο σωστό και διακριτικό τρόπο; Το να πυροβολήσεις έναν μισήτο και αντιδραστικό εξουσιαστή φαίνεται βίαιο. Όταν ανατινάξεις συμβολικά ένα κτίριο, σε μια προσπάθεια αντίδρασης στη καθημερινή καταπίεση, μπορεί χωρίς να το θές η πράξη σου να στραφεί εναντίον σου, αν κατά τύχη προκαλέσεις θάνατο ή τραυματισμό τελείως αθώων ατόμων. Καλύτερα λοιπόν να δώσουμε στη βία τη θέση που της ανήκει πραγματικά!! Η βολβιστική ενέργεια στο Wakefield ήταν μια καλή προσπάθεια, αλλά δεν είχε τόσο μεγάλη απήχηση σαν διαμαρτυρία ενάντια στη "βιομηχανία καταστολής", όσο εάν κατάφερνε να αναγκάσει αυτούς που είναι υπεύθυνοι για "τα βασανιστήρια και τους φόνους" να απολογηθούν δημόσια. Οι συμβολικές χειρονομίες μπορούν να ηττηθούν μόνο από πράξεις επι-

ζουμε ότι θα πάρουμε με το μέτρο μας, αλλά δεν καταφέρνουν κανένα πλήγμα στον εχθρό, του οποίου η καταστολή δεν είναι καθόλου συμβολική.

Η πολιτική βία είναι απλά η συνέχεια της πολιτικής δράσης με βίαιη έννοια. Η αναγκαioτητα της ή η άρνησή της δεν βρίσκονται ποτέ σε πλήρη διάσταση. Σαν τακτική, έχει σκοπούς και όρια, όμοια όπως κάθε άλλη τακτική. Η δυναμική δράση - η χρήση ή η απειλή για χρήση βίας σαν ένα μέσον που θα ταρακουνήσει την κοινωνική δομή - είναι η συνέχεια της πολιτικής δράσης.

Η ανεργία, η φτώχεια και η καταστολή είναι ενδείξεις για απάρχη πολιτικού πολέμου. Και όλες οι επί μέρους ενέργειες "πολέμου" πρέπει να αναμένεται πως θα συναντηθούν με τις ενέργειες της Άμεσης Δράσης. Αν οι άνθρωποι κάποτε μετατρέψουν την οργή τους σε βία, είναι γιατί η "συνταγματική" βία του κράτους καταλαβαίνει μόνο μια γλώσσα. Αυτό που τελικά πρέπει να εκπλήσει δεν είναι ότι υπάρχει βίαιη αντίσταση αλλά το ότι αυτή είναι τόσο μικρή ακόμα. Εκείνο που μπορούμε να κάνουμε εμείς είναι να αναπτύξουμε τον προβληματισμό πάνω στη χρήση της πολιτικής βίας, όσο πιο επικοινωνιακά μπορούμε και να βεβαιωθούμε ότι τα μαθήματα που παίρνουμε από τη δράση μας μπαίνουν σε σωστό δρόμο.

ΤΟ 18ο ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ

ΤΟ 18ο διαμέρισμα βρίσκεται κάτω από υψηλή επιτήρηση, από τότε που ένας φονιάς, για την ακρίβεια ένας "επικίνδυνος άρρωστος" επιτίθεται σε γιαγιάδες.

Οι δρόμοι διασχίζονται από περιπόλους οπλισμένων C.R.S. (MAT), μπάτσος με πολιτικά τριγυρίζουν παντού, και σε όλα τα σταυροδρόμια είναι σταθμευμένες κλούβες. Οι τοίχοι είναι γεμάτοι από τις τρίχρωμες (μπλέ, άσπρο, κόκκινο) αφίσσες του Εθνικού Μετώπου (το ακροδεξιό κόμμα του Ζαν Μαρί Λεπέν) "ενάντια στην ανασφάλεια", τα γραμματοκιβώτια είναι φίσκα από προκυρήξεις για την επαναφορά της ποινής του θανάτου ενάντια στον συρφετό που έχει κατακλύσει την συνοικία.

Στο 18ο διαμέρισμα, συνοικία από τις πιο προλεταριακές του Παρισιού - της οποίας ο πληθυσμός αποτελείται κατά το μεγαλύτερο μέρος από μετανάστες - η ψύχωση που προκλήθηκε από ένα "τόσο συνθημένο όσο και φοβερό" παράδειγμα εγκληματικότητας, αποτελεί γόνιμο έδαφος για τους φασίστες του Λεπέν, που στις τελευταίες Δημοτικές εκλογές είχαν πάρει μόνο το 3% των ψήφων.

Έτσι, στα πλαίσια της προσπάθειας του Εθνικού Μετώπου να εισχωρήσει και σε αυτή τη συνοικία: -2000 ηλικιωμένες κυρίες κλήθηκαν με ονομαστικά γράμματα, σε μια διαδήλωση ενάντια στην ανασφάλεια και την ανικανότητα της κυβέρνησης να "επιβάλλει" την τάξη.

-Μια επιτροπή ενάντια στην ανασφάλεια ιδρύθηκε με την πρωτοβουλία "κατοίκων του 18ου", που

κάνουν περίεργα ορθογραφικά λάθη στα ονόματα των δρόμων και του μετρό της "αγαπημένης τους συνοικίας", επιτροπή που παρουσιάζεται σαν απολιτική, και απαιτεί την επιστροφή της γκυλλοτίνας. Αυτή η επιτροπή κάλεσε "τελείως τυχαία" σε διαδήλωση, μερικές εκατοντάδες μέτρα από την συγκέντρωση του Εθνικού Μετώπου!

- Την Κυριακή 25 Νοέμβρη, 1000 περίπου φασίστες του Εθνικού Μετώπου διαδήλωσαν ενάντια στην ανασφάλεια. Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Clichy και κατέληξε στη Δημαρχία του 18ου διαμερίσματος. Τα συνθήματα που φώναζαν ήταν: "Η Γαλλία στους Γάλλους", "Να ξαναεμφανίσουμε την ποινή του θανάτου για τους εγκληματίες", κ.α. Πολλά άτομα προπηλακίστηκαν, επειδή έδειχναν να μην επιδοκίμαζουν την πορεία. Εται, κάτοικοι της συνοικίας που κοιτούσαν από τα παράθυρά τους τους φασίστες με μισό μάτι, είδαν την πόρτα τους να σπάει από κλωτσιές. Ένας φωτογράφος που προσπάθισε να αποθανάτισει τη σκηνή χτυπήθηκε σοβαρά. Ταυτόχρονα, το Εθνικό Μέτωπο τηλεφωνούσε σε πολλούς ραδιοσταθμούς καθώς και στην τηλεόραση, λέγοντας ότι: "Αντιφασίστες κομμουνιστές πήγαιναν να αιματοκυλήσουν την πορεία των "Γάλλων".

Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός, ότι οι άντρες των C.R.S., που ήταν πανταχού παρόντες, δεν έκαναν τίποτα για να εμποδίσουν τις βίαιες ενέργειες των φασιστών.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ;

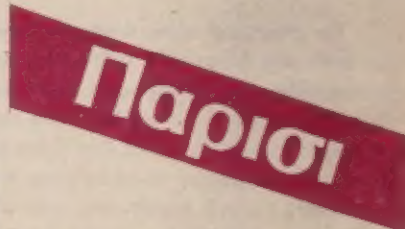
Μέσα σ' αυτό το κλίμα του μίσους και του ντελirium για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, η σοσιαλιστική κυβέρνηση θα μπορούσε να φανεί παγιδευμένη. Η πραγματικότητα όμως της σοσιαλιστικής εξουσίας είναι διαφορετική από το πρόσωπο που παρουσιάζει.

Αν η σοσιαλιστική κυβέρνηση, στις συζητήσεις στο κοινοβούλιο, αντιπαραθέτει στην αντιπολίτευση "καθαρά παραδοσιακές αριστερές θέσεις" σχετικά με το πρόβλημα της δημόσιας τάξης, το κάνει μόνο και μόνο για να μην αποκαρδιώσει τους

οπαδούς της. Αφήνει λοιπόν την αντιπολίτευση να "υπερθερματίζει" για τη βία, την εγκληματικότητα και τη δημόσια τάξη, χωρίς να συμφωνεί με τις θέσεις της, και ταυτόχρονα αυξάνει στο μέγιστο την αστυνομική παρουσία και καταστολή.

Αυτό δείχνουν άλλωστε και οι καθημερινοί έλεγχοι ταυτοτήτων που γίνονται στην περιοχή και που έχουν σαν στόχο το στρίμωγμα των λαθρομεταναστών, καθώς και την καταστολή κάθε ελευθεριακής και αντιφασιστικής κίνησης.

Στο 18ο διαμέρισμα του Παρισιού των 186.000 κατοίκων, η αστυνομική παρουσία ανέρχεται στους 555 μπάτσους και 80 C.R.S.. Η απόφαση για την αύξηση των σωμά-

των ασφαλείας στην περιοχή δείχνει ξεκάθαρα την ιερή συμμαχία όλων των πολιτικών πάνω σε "θέματα κρατικής καταστολής".

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΠΟΙΗΣΗ.

Η νορμαλιζοποίηση (κανονικοποίηση) των προλεταριακών συνθηκών περνάει μέσα από ένα σχέδιο μειοκατοίκησης που αρχίζει να εφαρμόζεται από τη σοσιαλιστική κυβέρνηση. Ένα σχέδιο, που προβλέπει την κατεδάφιση ενός σημαντικού αριθμού παλιών κτιρίων αυτών των περιοχών, αλλά δεν προβλέπει το πού θα βρουν κατοικία οι οικογένειες που θα πεταχτούν στον δρόμο. Είναι ένα σχέδιο που προωθήθηκε τόσο από την δεξιά, όσο και από την αριστερά. Και οι δύο έχουν τα επιχειρήματά τους. Για τους αριστερούς το θέμα είναι ότι "Πρέπει να βοηθήσουμε αυτούς τους δυστυχισμένους να βρούν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης" και για τους δεξιούς ότι "πρέπει να τελειώνουμε με αυτούς".

Ενώ λοιπόν στο κοινοβούλιο δεξιά κι αριστερά μάχονται για το ποιός φρόντισε καλύτερα για τη δημόσια τάξη στις "επικίνδυνες" περιοχές, εκατοντάδες συλλήψεις γίνονται για να αποκατασταθεί η τάξη και η ομαλότητα!

Φαίνεται ότι αυξήθηκαν τρομερά οι φονιάδες γιαγιάδων...

13

Βρετανία: η πάλη των ανθρακωρύχων συνεχίζεται!

Μπαίνοντας στην 42η βδομάδα της ιστορικής απεργίας των ανθρακωρύχων, οι προοπτικές για μια ευνοϊκή διέξοδο, έχουν ελλατωθεί σημαντικά.

Το ρεφορμιστικό συνδικαλιστικό κίνημα στην Αγγλία απέτυχε να στηρίξει έμπρακτα τους ανθρακωρύχους και να πραγματοποιήσει έτσι τις υποσχέσεις που δώθηκαν κατά το ετήσιο συνέδριο των αγγλικών συνδικάτων στο Μπρίστον. Όσον αφορά αυτή την ίδια την απεργία, αυτή αποδυναμώθηκε στις περιοχές όπου απ' την αρχή κιόλας δεν είχε ολική συμμετοχή. Αντίθετα στις περιοχές του Yorkshire, στα νότια της περιοχής Galles, στο Kent, στο Northumberland και στο Ecosse, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρακωρύχων - πάνω από 100000 - έμεινε πιστή στον αγώνα.

Η κρατική καταστολή που απ' την αρχή ανέταξε στην απεργία την τρομοκρατική αστυνομική βία είχε σαν αποτέλεσμα την σύλληψη περίπου 6500 ανθρακωρύχων, μελών των οικογενειών τους καθώς και συμπαθούντων. Μέχρι σήμερα έχουν φυλακιστεί 100 συνδικαλιστές απ' τους οποίους 37 είναι λιμενεργάτες από τα Cammell-Laird Shipyards του Merseyside (βορειοδυτικά της Αγγλίας).

Το εθνικό συνδικάτο των ανθρακωρύχων δέχθηκε έμπρακτη βοήθεια από τα συνδικάτα της Βορείου Αμερικής, της Αυστραλίας, και της

Ευρώπης (δυτικής και ανατολικής). Το Ολλανδικό συνδικάτο O.V.B. έδωσε 10.000 λίρες. Αυτή η τήση μεγάλης βοήθειας ενός τόσο μικρού συνδικάτου δείχνει το μέγεθος της βοήθειας που θα μπορούσε να δωθεί εάν υπήρχε πραγματική αλληλεγγύη από το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα.

Το κίνημα άμεσης δράσης D.A.M. μέλος της Α.Ι.Τ. δέχτηκε μεγάλη βοήθεια απ' όλους τους τομείς της Α.Ι.Τ. και ιδιαίτερα από την F.A.U. (γερμανικός τομέας της Α.Ι.Τ.), που πρόσφερε δωρεάν διακοπές στα παιδιά των ανθρακωρύχων, από την ΨΝΤ-ΑΙΤ, από την CNT Γαλλίας, από την N.S.F. από το Rebel Worker Group της Αυστραλίας, καθώς και από χιλιάδες μεμονωμένα άτομα.

Το D.A.M. ευχαριστεί για την διεθνή αλληλεγγύη των αναρχοσυνδικαλιστών και γενικότερα των αναρχικών και τονίζει ότι οι άγγλοι ανθρακωρύχοι πρέπει να κερδίσουν στον αγώνα τους, γιατί σε περίπτωση που νικηθούν, όχι μόνο θα αποδυναμωθεί και θα παγωνηθεί το αγγλικό συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά και οι απανταχού κρατίδες θα εμπνευστούν στην καταστολή των εργατικών αγώνων.

Ο αγώνας των Άγγλων ανθρακωρύχων είναι δικός μας αγώνας!!! Νίκη για τους ανθρακωρύχους!!! D.A.M.-Α.Ι.Τ.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι περιλήψεις ομιλιών με ανάλογα θέματα, οι οποίες έγιναν στη διεθνή αναρχική συνάντηση της Βενετίας τον Σεπτέμβριο του '84. Αυτά, και άλλα που θα ακολουθήσουν έχουν σαν σκοπό να δώσουν στους αναγνώστες μας, μια πρώτη εικόνα για την κίνηση των ιδεών στον αναρχικό χώρο σήμερα. Ελπίζουμε να δημοσιεύσουμε και ολόκληρες τις εισηγήσεις αφού η περιληπτική παρουσίαση τους είναι σίγουρα ελλιπής. Παρ' όλα αυτά νομίζουμε ότι έστω και έτσι παρουσιάζουν ενδιαφέρον, γι αυτό άλλωστε και τις έχετε τώρα μπροστά σας.

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ, του *Roberto Ambrosoli*:

Το αναρχικό κίνημα σήμερα, υποφέρει από μια δυσκολία στην πολιτιστική του μετάδοση: οι αναρχικοί προσπαθούν να παρουσιάσουν το σχέδιό τους για την κοινωνική αλλαγή, αλλά δεν είναι ικανοί να γνωστοποιήσουν τους λόγους που το πιστεύουν. Αυτό οφείλεται στο ότι το σχέδιο για την κοινωνική αλλαγή παρουσιάζεται στους πιθανούς "πιστούς" χωρίς να συνοδεύεται από μια κατάλληλη και συναφή κοσμοθεωρία (*weltanschauung*).

Χωρίς δηλαδή μια γενική θεωρία της ύπαρξης και των σχέσεων (ανάμεσα στους ανθρώπους, ανάμεσα στους ανθρώπους και τη φύση κλπ) στην οποία οι άνθρωποι να μπορούν να βρουν μια ταυτότητα, συνδεδεμένη με το αναρχικό ηθικό ιδανικό. Το καθήκον, να εφοδιαστεί η αναρχική προοπτική με μια επαρκή, ζωντανή θεωρία, έχει αφηθεί στην πρωτοβουλία ξεχωριστών ατόμων, που μόνο τους πρέπει να ανακαλύψουν τους τρόπους ατελειώσεώς τους από την σκλαβιά και την φανταστική κυριαρχία. Σαν συνέπεια έχουμε, να παρουσιάζεται μια πολλαπλότητα ερμηνειών, απ' αυτούς που κατάφεραν να πετύχουν κάτι τέτοιο, που και μεν μπορεί να μην διαφέρουν πολύ μεταξύ τους αλλά δεν έχουν και ένα κοινό πλαίσιο αρχών και κατεύθυνσης.

Η έλλειψη μιας αυτόνομης και αυθεντικής ζωντανής φιλοσοφίας, περιορίζει την πιθανότητα διάδοσης της ελευθεριακής κοινωνικής προοπτικής, και επίσης αναγκάζει τους αναρχικούς να αναζητούν την προσωπική τους ταυτότητα μέσα στην φανταστική κυριαρχία. Η αναφορά στον ακτιβισμό σαν μια πηγή ταυτότητας (σύνθημα φαινόμενο στο κίνημα) λύνει επιφανειακά το πρόβλημα, γιατί ο ακτιβισμός, ειδικά της ιδιαίτερης αναρχικής μούχλας, δεν μπορεί να καλύψει όλες τις πλευρές της ύπαρξης, και αφήνει ακάλυπτους διάφορους τομείς της προσωπικότητας στην επιρροή της φανταστικής κυριαρχίας. Ο ακτιβιστής δεν είναι αρκετός ώστε να εκφράσει ολοκληρωτικά τον αναρχικό.

Η κατάσταση αυτή απαιτεί μια συλλογική αντιμετώπιση και μελέτη, με στόχο την οικοδόμηση μιας αναρχικής ζω-

ντανής φιλοσοφίας, που δεν θα είναι μια ανάμεσα σε πολλές άλλες, αλλά η οποία θα περιέχει τις γενικές αρχές και τα όρια αυτού του ξεχωριστού τρόπου αντιμετώπισης των πραγμάτων (και έτσι, αυτόν τον ιδιαίτερο τρόπο ζωής, ακόμη και καθημερινά), και η οποία θα είναι συνδεδεμένη με την ελευθεριακή άποψη της κοινωνικής οργάνωσης. Για να κατακτήσουμε αυτόν τον πραγματικά φιλόδοξο στόχο, πρέπει οπωσδήποτε να δώσουμε πρώτα ένα θετικό ορισμό της έννοιας της ελευθερίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ, του *Nico Berti*:

Ο αναρχισμός, σαν μια ριζοσπαστική κριτική του υπάρχοντος συστήματος, είναι το τελικό αποτέλεσμα της κοινωνικής πορείας και εξέλιξης. Ταυτόχρονα, αποτελεί μια επαναστατική απάντηση στην αποσύνθεση των εννοιών που δημιουργεί αυτή η εξέλιξη. Αυτή η απάντηση είναι σαφής όταν προτείνει μια ελευθεριακή κοινωνία σαν την μοναδική λύση που είναι ικανή να δώσει ουσιαστικό περιεχόμενο στην ανθρώπινη κοινωνία. Σαν τελικό σημείο της λογικής της κοινωνικής εξέλιξης, ο αναρχισμός περιέχει στοιχεία της φιλελεύθερης παράδοσης του διαφωτισμού, ενώ σαν απάντηση στην λογική που θέλει να εξαφανίσει, έχει γνήσια σοσιαλιστική καταγωγή. Αυτό εξηγεί την μοναδικότητα του αναρχικού κινήματος, και τους ιδιαίτερους ουσιαστικούς δεσμούς του με τα πλατύτερα σοσιαλιστικά και εργατικά κινήματα.

Απ' όλα αυτά, είναι δυνατό να στηρίξουμε μια υπόθεση για την φύση του αναρχικού κινήματος, το οποίο μπορεί να οριστεί ως εξής: είναι ένα ηθικό κίνημα που δρα με μια πολιτική κατεύθυνση, μέσα στην κοινωνία. Αυτή η αντίθεση - διχοτόμηση, ανάμεσα στο ηθικό ακράδαντο ιδανικό του αναρχισμού που το κάνει εντελώς διαφορετικό από κάθε άλλο πολιτικό κίνημα, και στις πιεστικές πολιτικές απαιτήσεις να ανταποκριθεί στην πραγματικότητα, έχει σημαδέψει ολόκληρη την ιστορία του κινήματος.

Αν εξετάσουμε αυτή την ερμηνεία στην ολότητά της, γίνεται δυνατόν να

καταλάβουμε τους λόγους μιας μακράς σειράς ηττών του αναρχισμού. Ήττες που ήταν αναπόφευκτες, από την πρώτη στιγμή, αφού οι αναρχικοί βασίστηκαν περισσότερο πάνω σε καθαρά ηθικά κριτήρια παρά σε πολιτικά.

Αυτό, φυσικά δεν σημαίνει ότι η ιστορία του αναρχισμού πρέπει να είναι απαραίτητα μια ιστορία ηττών. Απλά δίνει μια εξήγηση της ιστορικής και πολιτικής υποταγής του στον μαρξιστικό σοσιαλισμό, και στον καπιταλιστικό φιλελευθερισμό. Από την άλλη πλευρά, η ιστορική ήττα του αναρχικού κινήματος είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της ιδεολογικής του ισχύος. Χάνοντας ο αναρχισμός, έχει αποδείξει ότι η ελευθερία δεν μπορεί να έρθει μέσα από τους δρόμους που προτείνουν ο σοσιαλισμός και ο φιλελευθερισμός. Έτσι, μετά από 100 χρόνια, ο αναρχισμός παραμένει η μόνη εναλλακτική πρόταση για κείνους που πραγματικά επιθυμούν την ελευθερία και την ισότητα, γενικευμένες στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό.

Roberto Ambrosoli (Τορίνο): Μέλος της συντακτικής επιτροπής που εκδίδει το τριμηνιαίο *Volonta* και μέλος του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών.

Nico Berti: Ερευνητής του ινστιτούτου μοντέρνας ιστορίας του πανεπιστημίου της Πάντοβα, ένας από τους εκδότες του *Volonta*, και μέλος του Κέντρου Ελευθεριακών Σπουδών.

Colin Ward (Κόλτσεστερ Αγγλίας): Πολεοδόμος, ένας από τους εκδότες του εβδομαδιαίου *Freedom*, από το 1947 έως το 1960, και του μηνιαίου *Anarchy* από το 1960 έως το 1970. Συγγραφέας του *Anarchy in Action*.

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ του *Colin Ward*:

Γιατί αναφέρομαι στην κρίση του σοσιαλισμού, και όχι σ' αυτήν του αναρχισμού; Μα γιατί το αναρχικό κίνημα δεν περνάει κρίση. Παραμένει αυτό που ήταν ανέκαθεν: ένα μικρό δίκτυο προπαγανδιστών σε όλο τον κόσμο, του οποίου η πιο έντονη αμφισβήτηση ξεκινούσε από το εσωτερικό του, αλλά και του οποίου οι γενικές προτάσεις είναι περισσότερο σχετικές σήμερα, παρά όταν πρωτοδιατυπώθηκαν τον περασμένο αιώνα.

Οι αναρχικοί υποστήριξαν ότι ήταν απαραίτητο να καταστρέψουν την εξουσία του Κράτους. Οι σοσιαλιστές υποστήριξαν ότι ήταν απαραίτητο να την α-

ναλάβουν. Εν έτει 1984 ολόκληρος ο κόσμος ασθάνεται τρόμο μπροστά στα πυρηνικά όπλα, που αποτελούν την υπέρτατη έκφραση της κρατικής εξουσίας. Το κράτος, είτε καπιταλιστικό είτε σοσιαλιστικό, έχει κατακτήσει αυτό που πάντα επεδίωκε: την δύναμη να καταστρέψει κάθε πολίτη του κάθε κράτους.

Οι αναρχικοί υποστήριξαν ότι ήταν απαραίτητο η βιομηχανική παραγωγή να περιέλθει στα χέρια των παραγωγών της. Οι σοσιαλιστές υποστήριξαν ότι αυτή έπρεπε να είναι στα χέρια του κράτους. Το αποτέλεσμα είναι, όπως όλοι μπορούμε να δούμε ρίχνοντας μια ματιά στον κόσμο σήμερα, ότι όσο ο έλεγχος της βιομηχανίας συγκεντρώνεται στα χέρια του κράτους, τόσο πιο αδύναμοι γίνονται οι βιομηχανικοί εργάτες. Συγκρίνεται την κατάσταση του βιομηχανικού εργάτη στην Σοβιετική Ένωση, 67 χρόνια μετά την μπολσεβίκικη επανάσταση, με αυτή του βιομηχανικού εργάτη στην καπιταλιστική Δύση. Ο κοινός παρονομαστής που συνδέει τους αγώνες της Αλληλεγγύης στην Πολωνία μ' αυτούς των ανθρακωρύχων στην Βρετανία είναι η αντίθεσή τους με το Κράτος. (Στην Βρετανία η βιομηχανία άνθρακα είναι στην κυριότητα του κράτους 38 χρόνια ενώ ελέγχεται απ' αυτό 45 χρόνια).

Πόσο καιρό ετοιμάζονται οι σοσιαλιστές προκειμένου να έρθει ο σοσιαλισμός; Τον περασμένο αιώνα η αναρχική φράζα αποκλείστηκε βίαια από την ιστορία, από τους οπαδούς του κρατικού σοσιαλισμού, είτε από τους μαρξιστές στην 1η Διεθνή είτε από τους Φαβιανούς στην Βρετανία. Οι συνήθεις πολίτες βέβαια, έμειναν ανεπηρέαστοι, αλλά όταν τα μεγάλα σοσιαλιστικά κινήματα αναδείχθηκαν σε πολιτική δύναμη, ήταν ο κρατικός σοσιαλισμός που εκπροσώπησε την σοσιαλιστική ιδεολογία στον απλό πολιτικό πληθυσμό. Και στην Ανατολή και στην Δύση αμφισβητήθηκε πλήρως, γιατί στην μεν Ανατολή προσηύχεται την παρουσία ενός αστυνομικού κράτους, ενώ στην Δύση προσηύχεται την παρουσία μιας διευθυντικής γραφειοκρατικής τάξης, που συντηρείται από τον λαό.

Αυτό είναι που εξηγεί πως γελοίες πολιτικές προσομοιώσεις σαν τον Ρήγκαν στην Αμερική, ή σαν την Θάτσερ στην Βρετανία είναι δημοφιλείς στους ψηφοφόρους. (Δεν χρειάζεται να τονίσω ότι η πίστη τους στην "μικρή κυβέρνηση" δεν επεκτείνεται στα κλειδιά του κράτους: το στρατό, τη δικαιοσύνη, την αστυνομία). Και επίσης εξηγεί γιατί στα μαρξιστικά κράτη, που ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού, το ιδανικό του σοσιαλισμού έχει μετατραπεί σε ένα κυνικό ανέκδοτο μέσα από την σχέση του με την απολυταρχική ολιγαρχική τάξη.

Ο αναρχισμός ήταν πάντα η απαραίτητη συνείδηση της πολιτικής αριστεράς. Το μελλοντικό του καθήκον είναι να διασώσει όλες εκείνες τις ανθρώπινες κοινωνικές ενέργειες των ανθρώπων προς τα σοσιαλιστικά ιδανικά, απ' αυτό που μοιάζει σήμερα να είναι η τελευταία αρωστική του σοσιαλιστικού κινήματος.

VENEZIA 1984
VENEZIA 1984
VENEZIA 1984

ΖΗΤΑΜΕ συντρόφους/φίλους από την επαρχία για διακίνηση της ΑΡΕΝΑΣ. Η ανταπόκρισή σας είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας. Η υπόθεση της ΑΡΕΝΑΣ είναι υπόθεση καθενός/μιάς που παλεύει για τη συγκρότηση του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού κινήματος στον τόπο μας!

Λάβαμε απ' την Αγγλία το βιβλίο του *Stewart Christie, Stefano Delle Chiaie*. Το πορτραίτο ενός μαύρου τρομοκράτη, που κυκλοφόρησε στη σειρά *Black Papers* από τις εκδόσεις *Anarchy magazine-Refract Publications*. Αναφέρεται στη δράση του ιταλού φασίστα *Delle Chiaie* τα τελευταία 20 χρόνια και δείχνει παράλληλα όλο το πλέγμα των φασιστικών διασυνδέσεων και ενεργειών που σαν κύριο στόχο έχουν το κτύπημα του επαναστατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. Για να έχετε όμως μια πληρέστερη εικόνα του θέματος που πραγματεύεται το βιβλίο, παραθέτουμε μια βιβλιοκριτική του αγγλικού αναρχικού περιοδικού *Black Flag*, όπως επίσης και ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το βιβλίο που αναφέρεται στις διασυνδέσεις των ιταλών φασιστών με την ελληνική χούντα. Ελπίζουμε στο μέλλον να μας δοθεί η δυνατότητα να μεταφράσουμε ολόκληρο στα ελληνικά αυτό το πράγματι φοβερό ενδιαφέρον βιβλίο.

τική και η φασιστική διεισδυση στον κοινωνικό περίγυρο του αναρχισμού έχει αναμφίβολα συμβεί ως τώρα, και πιθανά θα αυξηθεί καθώς ενεργοποιούμεστε πιο πολύ, ή καθώς χειροτερεύει η κρίση.

Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε κάτι τέτοιο, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν οργανωθούμε σε γερές και συνεκτικές ομάδες. Θα μάθουμε να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον όπως πρέπει, υπεύθυνα. Ενώ όπως είμαστε τώρα, ανόργανοι, χωρισμένοι και με έχθρες, είμαστε ευάλωτοι για μια διεισδυση τύπου *Piazza Fontana*. Μερικές "αναρχικές αιχμές" μπορούν να προκαλέσουν ανησυχία στην κυβέρνηση και στην αστυνομία.

Όποιος αμφιβάλλει για την ειλικρίνεια των φασιστών καλά θα κάνει να διαβάσει αυτό το βιβλίο και να σκεφτεί πολύ τι εννοεί. Μερικοί φασίστες μπορεί σαν άνθρωποι να είναι ειλικρινείς, ανοιχτοί σε λογικές συζητήσεις και διαφωνίες, αλλά δεν υ-

ελληνικού νεοφασιστικού "κινήματος της 4ης Αυγούστου", ιδιαίτερος γραμματέας του συνταγματάρχη Λαδά και καθηγητής της κοινωνιολογίας στην στρατιωτική ακαδημία και στην σχολή εκπαίδευσης της αστυνομίας, όπως επίσης και σύμβουλος των ενόπλων δυνάμεων πάνω σε θέματα αντικομμουνιστικού πολέμου. Έχουμε να κάνουμε με μια βολική θεωρία του "κέντρου" που λέει περίπου τα εξής:

Εκείνοι που ενδιαφέρονται για να διατηρείται η εικόνα μιας δημοκρατικής κοινοβουλευτικής κυβέρνησης σαν μηχανισμού σπονδυλικής κοινωνικής δικαιοσύνης, συμμαχούν με εκείνους που δεν πολυνοιάζονται για τις αντιδραστικές απειλές, όπως και με εκείνους που αμφισβητούν τα γνήσια επαναστατικά στοιχεία, τα οποία απ' τα δεξιά κατηγορούν τους πολιτικούς πως καθυστερούν τους εργάτες με την ρεφορμιστική ταξική συχασμό. Η θεωρία αφορά και τους φασίστες μικρούς και μεγάλους. Το

STUART CHRISTIE

STEFANO DELLE CHIAIE

PORTRAIT OF A BLACK TERRORIST

BLACK PAPERS No.1

Stefano Delle Chiaie: το πορτραίτο ενός μαύρου τρομοκράτη

Σ' αυτό, το πρώτο (απ' τα πολλά ελπίζω) βιβλίο της σειράς *Black Papers* που εκδόθηκε από την *Anarchy Refract* (αναρχική διάθλαση), ο *Stewart Christie* έχει στοιχειοθετήσει επιτηδευμένα την ιστορία του ιταλού ναζί *Stefano Delle Chiaie* και ταυτόχρονα, γενικότερα την ιστορία του μεταπολεμικού ναζισμού. Είναι μια μεγάλη και υπερδεμένη ιστορία που οι ρίζες της βρίσκονται βαθιά στο Τρίτο Ράιχ και στην Ιταλία του Μουσσολίνι. Κάνοντας μια τέτοια ακριβή και λεπτομερή μελέτη, γεμάτη από ονόματα, ημερομηνίες, τοποθεσίες και ακόμη νούμερα τηλεφώνων, ο *Christie* ανασκευάζει ένα τεράστιο υλικό που αφήνουν ανεκμετάλλευτο οι "επαγγελματίες" (για παράδειγμα οι εφημερίδες, ή η αστυνομία).

Είναι μια πράγματι μεγάλη ιστορία, και δεν θέλω να προχωρήσω σε λεπτομέρειες (καλύτερα να διαβάσετε το βιβλίο), αλλά αρκεί να πούμε πως ενώνει τρεις δεκαετίες, και ένα σημαντικό τμήμα του πλανήτη. Περιλαμβάνει το NATO, την *ODESSA*, την *CIA*, την *SID* (Ιταλική μυστική υπηρεσία) διάφορες ναζιστικές ομάδες, τη Μαφία, το λαθρεμπόριο ναρκωτικών, τα αποσπάσματα θανάτου στην Λατινική Αμερική, την στοά και τον πανταχού παρόντα *Delle Chiaie*, που επιβίωσε μέσα σε τόσες καταστάσεις λόγω των φίλων και προστατών του.

Αλλά το βιβλίο είναι κάτι παραπάνω από μια απλή αναφορά στην δράση ενός ατόμου, γιατί στην πραγματικότητα μιλά για τον ρόλο των φασιστικών οργανώσεων και του κράτους. Το βιβλίο αποδεικνύει τους δεσμούς μεταξύ του κράτους και των Ναζί και δείχνει πως οι ναζί αποτελούν το βρώμικο άκρο του κράτους. Η Στρατηγική της Έντασης στην Ιταλία, που οδήγησε στην σφαγή της *Piazza Fontana* και τον θάνατο του *Pinelli*, δείχνει να αποτελεί μέρος ενός γενικότερου σχεδίου που κυοφορήθηκε από τις υπηρεσίες του Κράτους μετά το τέλος του β' παγκόσμιου πολέμου. Στον ρόλο των "αληθοφανών αρνητών" πρακτόρων του κράτους, οι ναζί δουλεύουν για να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ένα στρατιωτικό προδικόπημα θα είναι και πιθανό και αποδεκτό, απ' τις μεγάλες μάζες του πληθυσμού. Αυτός είναι ο ρόλος των φασιστικών οργανώσεων, πέρα απ' το τι πιστεύει ο κάθε φασίστας ξεχωριστά, για αυτό υπάρχουν αυτές οι οργανώσεις.

Το βιβλίο οδηγεί σε αυτά τα συμπεράσματα και συνεπώς δίνει και τα μυστήριά του. Δεν είναι απ' τα βιβλία που διαβάζονται και ξεχνιούνται, αλλά απαιτεί να σκεφτούμε για την κατάσταση και μόνοι μας. Το περιστατικό της *Piazza Fontana* δεν είναι μοναδικό και ξεκουμένο. Η κρα-

πάρχει καμιά αμφιβολία για τις οργανώσεις και τις μεθόδους τους. Στην *Black Flag* μας πλησίασαν από το Εθνικό Μέτωπο, αλλά τους αποκρούσαμε αποφασιστικά. Όμως μερικοί άνθρωποι από τους αφελείς του ελευθεριακού χώρου πιστεύουν πως είναι πρωτοποριακό ή και επαναστατικό να φλερτάρουν με τους φασίστες. Σε μια εποχή που βασιλεύει η σύγχυση αυτό που έχει σημασία είναι η σαφήνεια. Ο Αναρχισμός και ο φασισμός δεν έχουν τίποτα το κοινό, ούτε στην θεωρία ούτε στην πράξη.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, είναι καλογραμμένο, ολοκληρωμένο με παραρτήματα και χρονολογίες. Διασχίστε από τα συμπεράσματά του, είναι σημαντικά. Προσωπικά, περιμένω το δεύτερο από τα *Black Papers*.

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ *DELLE CHIAIE* ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Απόσπασμα από το βιβλίο σελ.39-43:

Στις 21 Απριλίου 1967 οι δυνάμεις της αντίδρασης στην Ελλάδα ισχυροποίησαν ουσιαστικά την θέση τους, με το εμπνευσμένο από την *CIA* στρατιωτικό πραξικόπημα.

Μετά από μια περίοδο πολιτικής αστάθειας και πράξεων τρομοκρατίας που καθορίζονταν από την "Στρατηγική της Έντασης" τριακόσια εκλεκτά μέλη μιας ελίτ εκπαιδευμένης στις ΕΠΑ και ελεγχόμενης από το NATO, της λεγόμενης "Ορεινής Ταξιαρχίας επιδρομών" έβαλαν σε ενέργεια το σχέδιο του NATO " Προμηθέας" και ανέτρεψαν την δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση.

Ανάμεσα στους πρώτους επίσημους καλεσμένους της ελληνικής χούντας ήταν ο *Pino Ranti*, ιδρυτής της *Ordine Nuovo*, ένας από τους οργανωτές της συνάντησης του *Parco del Prihcipe*, πράκτορας των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών και εκλεκτός φίλος του *Stefano Delle Chiaie*. Σαν ειδικός απεσταλμένος της ακροδεξιάς εφημερίδας της Ρώμης *Il Tempo*, ο *Ranti* έγινε επίσημα δεκτός από τον στρατηγό της χούντας Παττακό. Όμως ο *Ranti* είχε κι άλλους λιγότερο φανερούς λόγους για αυτή την επίσκεψη, πέρα από την δημοσιογραφική έρευνα. Σε ένα πιο διακριτικό επίπεδο συνάντησε τον νέο αρχηγό της ελληνικής στρατιωτικής αστυνομίας Δημήτριο Ιωαννίδη και τον συνταγματάρχη Ιωάννη Λαδά, γενικό γραμματέα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και κρυπτοφασίστα. Από τις βασικές του επαφές ήταν ο οικοδεσπότης του, Κώστας Πλεύρης, πράκτορας της ελληνικής κεντρικής υπηρεσίας πληροφοριών (ΚΥΠ) αποσπασμένος στο γραφείο Ιταλίας. Ο Πλεύρης ήταν επίσης ιδρυτής και αρχηγός του

κατά πόσο οι μάζες θα τους ακολουθήσουν, εξαρτάται από την λαϊκή τους απήχηση. Αν μπορούν να εγκλωπώσουν κάθε ριζοσαστική επιτυχία, τόσο το καλύτερο!!

Ο Πλεύρης κατείχε θέση κλειδί στην "παγκόσμια υπηρεσία", υπηρεσία Τύπου προσωπείο της ΚΥΠ, διευθυνόμενη από έναν Γάλλο δημοσιογράφο, πράκτορα των ευρωπαϊκών ναζιστικών ομάδων, και πιθανά πληροφοριοδότη των μυστικών υπηρεσιών *Patrice Chairoff*, που δρούσε με το ψευδώνυμο *Dr Siegfried Schoenenberg*.

Οι επόμενοι μήνες ήταν γεμάτοι δουλειές για τον *Ranti*. Μαζί με τον *Stefano Delle Chiaie*, οργάνωσαν μια σειρά ημερίσμων ταξιδιών στην Ελλάδα, ομάδων επίλεκτων Ελλήνων φοιτητών που σπούδαζαν στην Ιταλία, και 50 περίπου επίλεκτων μελών της *Ordine Nuovo* και της *Avanguardia Nazionale*. Αν και επίσημα αναφέρονταν σαν πολιτιστικές ανταλλαγές, τα ταξίδια κανονίζονταν από κοινού από τον στρατηγό του γενικού επιτελείου *Enzo Viola*, και από την ελληνική ΚΥΠ.

Το αποτέλεσμα αυτών των ταξιδιών στους συμμετάσχοντες μπορεί να θεωρηθεί σαν η αρχή του θαύματος. Κρυπτο-ναζί της Ιταλίας γύρισαν από την Ελλάδα των συνταγματάρχων, "πεπεισμένοι" σοσιαλιστές, κομμουνιστές, μαοϊκοί και αναρχικοί. Ο *Serafino di Luis* ένας από τους πιο σκληρούς βοηθούς του *Delle Chiaie*, γύρισε για να ιδρύσει την *«Lotta di Popolo»*, μια ομάδα που υποστήριζε την Κούβα, την Κίνα, τον αραβικό εθνικισμό και τον ευρωπαϊκό παραδοσιακό φασισμό, χρησιμοποιώντας το πιο αισχρό ψευδοεπαναστατικό φαντασιόπληκτο λεξιλόγιο - κάτι που αμέσως έγινε αντιληπτό από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σαν παράδειγμα της συγκεχυμένης ιδεολογίας του φοιτητικού κινήματος και καθιέρωσε την "θεωρία" των "αντιτιθέμενων εξτρεμισμών": ότι δηλαδή η "άκρα δεξιά" και η "άκρα αριστερά" έχουν κοινή αφετηρία και αντικείμενο, και συνήθως ελέγχονται ή χρηματοδοτούνται από ίδιες πηγές.

Άλλοι ναζί σαν τον *Giovanni Ventura*, και τον *Franco Freda* των οποίων τα ονόματα θα τα ξαναβρούμε παρακάτω, ως ενεχόμενα ουσιαστικά στην σφαγή της *Piazza Fontana*, γύρισαν έχοντας τις πρέσβες για τα τυπογραφεία τους μηχανήματα που στην πραγματικότητα θα χρησιμοποιούνταν για το τύπωμα των βιβλίων του *Hitler* και του *Houston Stewart Chamberlain* και άρχισαν να τυπώνουν βιαστικά κείμενα του *Che Guevara* και του *Peter Kropotkin*.

Κ Πλεύρης

ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ CNT

Ο δικαστής Φερρέρ Μπαριέντος που χειρίζεται την υπόθεση, ορίζει εκτελεστή της εκκένωσης τον διευθυντή των πυροσβεστών της Βαρκελώνης, Εστεμπάν Ρίφες, που μέχ-

περιβαλμης ο Καπότε, επιφανής αντιφασίστας.

Οι δικαστικές αντιφάσεις των γεγονότων είναι δύσκολο να ενοηθούν, αν δεν ληφθεί υπ' όψη το πολιτικό παρασκήνιο:

Με απόφαση του 'Αρειου Πάγου (δικαστήριο κατώτερου βαθμού), διατάζει η λεγόμενη δικαστική εξουσία βίαια έξωση στους εργάτες. Το ίδιο δικαστήριο έχει αποφανθεί δυο φορές υπέρ της CNT-AIT, πάνω στην διανομή της συλλεγόμενης κληρονομιάς της, αλλά τελικά δεν αφήνει να πραγματοποιηθεί η απόφαση του.

κέδες του Κεφάλαιου. Δεκαπέντε σύντροφοι συνελήφθησαν, ενώ δεκάδες μαχητές της διέφυγαν απ' τις τσάρες. Τον πιο θλιβερό στοιχείο αυτής της "ηρωικής νίκης του Κεφάλαιου" είναι το γεγονός πως ένα σύνολο εργαζομένων με πλούσια ιστορία στην υπηρεσία του λαού έδρασε σαν κατασταλτικό σώμα. Ήταν οι πυροσβέστες, η δράση των οποίων κυριολεκτικά επέτρεψε την είσοδο των μπάτλων στο κτίριο. Διαφορετικά η αστυνομία θα αναγκαζόταν να περιμένει για άγνωστο χρονικό διάστημα έξω από το κτίριο της CNT. Είναι αλήθεια πως η πλειονότητα των συντρόφων πυροσβεστών έχει απορρίψει με απέχθεια αυτή την ενέργεια. Περιμένουμε να φανεί αυτή η "προλεταριακή τιμιότητα" αύριο, την ώρα που θα παρουσιαστούν σαν μάρτυρες σε μια δίκη—παρωδία, ενάντια στους 15 συντρόφους μας, που δεν μπόρεσαν να διαφύγουν τη σύλληψη.

Σαν εργάτες, χαιρόμαστε που η πλειονότητα είναι αλληλέγγυη, και αυτό όχι μόνο επειδή χθες είμασταν μαζί ανεβασμένοι στην οικοδομή, κερδίζοντας το ψωμί μας, ή παλεύαμε σώμα με σώμα τον κοινό εχθρό στους δρόμους της Βαρκελώνης, ή ακόμα επειδή σαν μαχητές της CNT υποστηρίξαμε τους αγώνες και τις δίκαιες διεκδικήσεις των πυροσβεστών, αλλά γιατί και στον πόλεμο μετριοπαθή προκαλεί έντονη εντύπωση, να βλέπει τους συντρόφους του να κάνουν την βρώμικη δουλειά των μισοφόρων, που πληρώνονται γι' αυτές τους τις δραστηριότητες.

Ήδη, στις 16 Σεπτεμβρίου οι πυροσβέστες γνώριζαν την κινητοποίηση της 18ης, και οι αρχηγοί βάρδιας ήξεραν ότι το Σώμα, σαν τέτοιο

Επί πλέον ο Γέρρα προσπαθεί, μέσω του Τύπου, να μας δημιουργήσει εσωτερικό σχίσμα, πράγμα που έχει κατορθώσει εν μέρει, μιάς και μερικοί "σύντροφοι" έχουν προσχωρήσει στην UGT (συνδικαλιστική οργάνωση προσκείμενη στο PSOE). Μπροστά σε τόσες κρατικές αποτυχίες, χρειάστηκε να κάνουν χρήση των φασιστικών μεθόδων, των οποίων πικρή πείρα έχουμε σαν εργάτες. Όλοι ξέρουμε πως τότε ακριβώς το Κεφάλαιο πετάει το προσωπείο του κι ενεργεί τρομοκρατικά και φασιστικά, όταν εμείς οι ίδιοι δεν επιτρέψουμε να μας εμποδίσει με παραμύθια όπως κοινωνικές συμβάσεις κλπ.

Στις 18 Σεπτεμβρίου δημιουργήθηκε μια ένωση προσώπων και αντεργατικών δυνάμεων, φανερά εχθρική προς τους αντικαπιταλιστές, όπως εμείς της CNT-AIT, με σκοπό να μας δώσει από τα κτίρια που ανακτήσαμε από το κάθετο Συνδικάτο. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν η κατάληψη του κτιρίου από τους λα-

Εξ άλλου, η σημερινή σοσιαλφρανκική κυβέρνηση κατακρατεί εκατομμύρια από τα ενοίκια των κτιρίων του παλιού Κάθετου συνδικάτου. Όσο αφορά την Ιστορική Κληρονομιά της CNT-AIT, το PSOE ως διαχειριστής του κεφαλαίου, μας οφείλει 5000 πεσέτες.

Το εκτελεστικό γραφείο του σοσιαλφρανκικού PSOE, σαν πρόσχημα, για να μη μας επιστρέψει αυτά που μας ανήκουν, προβάλλει το εγχείρημα, ότι υπάρχουν δύο CNT, και δεν ξέρει σε ποιά απ' τις δύο να επιστρέψει την Ιστορική Κληρονομιά. Κι όλα αυτά, σε να μη γνωρίζουν, ότι CNT υπάρχει μονάχα μία, προσκείμενη στην AIT (διεθνή ένωση των εργαζομένων).

Για άλλη μια φορά οι εχθροί της εργατικής τάξης, οι εχθροί της CNT—σ' αυτήν την περίπτωση το PSOE, μπορούν ίσως να μας πάρουν τα κτίριά μας, μπορούν να μας φυλακίζουν, (το ίδιο άλλωστε έκανε και ο Φράνκο), μπορούν να μας δολοφονούν, αλλά ποτέ δεν θα μας νικήσουν, γιατί το δικίο είναι με το μέρος μας.

Ο Μπενίτο Μουσολίνι (σ' ηρώ-τσε) καταδικάστηκε από τον ιταλικό λαό σαν φασίστα, και κρεμόταν επί 7 μέρες σε μια δημόσια πλατεία.

Σ' όλα τα γουρούνια κάποτε θα τους τύχει η κρεμάλα που τους αξίζει.

Σε όλα σχεδόν, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (εκτός από την Εθνική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση της Μαδρίτης, όπου η φασιστική λογοκρισία του PSOE δεν το έχει επιτρέψει), γίνεται λόγος για άλλη μια φορά για τις δραστηριότητες μας, αφού μετά τις 18 Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση μας έκλεψε άλλο ένα από τα κτίρια μας.

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Μέχρι και μια αστική εφημερίδα κυκλοφόρησε έκτακτο παράρτημα (τι τιμή μας κάνουν!). Αυτό που δεν είναι τόσο γνωστό, είναι μερικές ιδιαιτερότητες, που αναφέρονται στη συνέχεια:

Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της UCD, με τον Χουάν Κάρλος Α' σαν μονάρχη, και τους φασιστικούς Σουάρες σαν πρόεδρο της κυβέρνησης, και Μαρτίν Βίγια σαν υπουργό Εσωτερικών, γίνεται μια προσπάθεια να πάρει μέρος η CNT-AIT στο "δημοκρατικό" παζάρι, με μέλη προερχόμενα από τον κάθετο συνδικαλισμό, με ταυτότητα της CNT και αμειβόμενα από τον Βίγια. Αυτό δεν γίνεται κατορθωτό, και ο Βίγια μας προβαλίζει με την δικαστική παρωδία των γεγονότων της SCALA.

Με την άνοδο των διαδόχων του φρανκισμού στην εξουσία, το PSOE—ενώ εξακολουθεί να υπάρχει σαν μονάρχης αιώνιας ο Χουάν Κάρλος Α' (γι' αυτή του την ιδιότητα εισπράττει 29 εκατομμύρια πεσέτες τον μήνα), και σαν αρχηγός της εκτελεστικής εξουσίας ο Φελίπε Γκονζάλες Μάρκες δια μέσου του παντοδύναμου αντιπροέδρου Αλφόνσο Γέρρα—επιχειρεί εκ νέου την προσπάθεια εκπόρευσης της CNT-AIT, υπολογίζοντας σε μέλη που, μεταξύ άλλων, έχουν αποβληθεί από την οργάνωση μας για υπεξαίρεση χρημάτων.

Αλλά η CNT φαίνεται πως ήταν μεγάλο ψάρι για τα στελέχη του PSOE, και αυτό επιβεβαιώθηκε τρεις μήνες αργότερα στο 6ο Ομοσπονδιακό μας συνέδριο, όπου νικήθηκαν κατά κράτος.

Αλλά ο Αλφόνσο Γέρρα δεν παροδίνεται, και υποστηρίζει πάλι αυτό το καλοκαίρι ένα συνέδριο φάντασμα, το οποίο προβάλλουν όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, υποταγμένα στην κυβέρνηση που τα επιχορηγεί, και ειδικά σ' αυτήν τη περίπτωση στους διαδόχους του φρανκισμού, το PSOE.

ήταν εναντίον σ' αυτήν τη φασιστοκίνητη ενέργεια. Οι πυροσβέστες αρνήθηκαν να παίξουν το πολιτικό παιχνίδι του PSOE, με το να πάρουν μέρος στην καταστολή. Τότε η πλουτοκρατία, με τις δημαρχικές αρχές μπροστά, διατάζει την επίθεση των πυροσβεστών.

Ο πρώτος είχε προσωπική αμματοφυλακή (προφανώς γιατί ήταν πολύ εξυπηρετικός για το Κεφάλαιο).

Ο αρχηγός της πολιτειακής ασφάλειας, Άνχελ Άμπαθ, "νίπτει τις χείρας του" την ώρα της αλήθειας και δίνει την έγκρισή του για την επίθεση. Ο Άμπαθ πάντοτε άφηνε ίχνη, από όπου περνούσε: Αυτός ήταν που, επί Φράνκο, άφησε να πεθάνει από έλλειψη ιατρικής